

BOJ

Úvod

"On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do Kráľovstva svojho milovaného Syna" (Kol 1,13)

Keď sme prijali Ježiša do svojho srdca, stalo sa s nami niečo veľmi dôležité; niečo, čo má trvalý charakter: **boli sme vytrhnutí zo Satanového kráľovstva**. Ani sme si neuvedomovali, že nás s ním niečo spája. Zlý duch však v nás pôsobil (porov. Ef 2,2). On sa pokladal za tvojho Pána. Bol ale veľmi nenápadný: vštepoval ti pocit, že ty sám si pre seba pánom.

Kto je satan?

Diabol znamená *rozdeľovač*. Jeho kráľovstvom je kráľovstvo tmy - miesto bez prítomnosti Boha. Môže vstúpiť do akejkoľvek tmy. I do tej, ktorá ešte je v srdci kresťana. Pokiaľ tolerujem hriech, zostávam voči satanovi zraniteľný. Ak mi strach bráni odovzdať nejakú oblasť života Ježišovi, tak znova a znova sa budem vzdávať od Pána a budem náchyľnejší otvoriť sa Zlému. Keď patrí Ježišovi, Zlý sa ma nemôže dotknúť, ani ma zraniť. Ak sa však rozhodnem poslúchať Krista, musím počítať s tým, že Zlý bude na mňa útočiť cez: pokúšenie, obviňovanie a klamstvo.

Pokušenie

Vždy budeme **pokúšaní** a zvlášť v dobe krízy. Ježiš zažil všetky pokúšenia, ale nezhrešil (porov. Hebr 4,15; 2,18). Preto sa pokúšenia nemusíme zľaknúť ani my.

Pokušenie nie je hriechom. Nie je hriechom, ak sa objaví v mysli, stane sa hriechom, až keď sa budem ním zaoberať.

Nie je teda **dôvodom k strachu**. Pokušenie stačí odmietnuť. Nie je však **dôvodom ani na ospravedlňovanie sa**. Výchovorka - *nemôžem za to, bolo to silnejšie ako ja* - neobstojí. Pred Bohom sa takto obhajovala Eva „had ma naviedol, i jedla som“ (Gen 3,13). Boh neprijal toto ospravedlnenie. My **nie sme povinní zhrešiť**.

Som zodpovedný za to, čo urobím. Apoštol Jakub (porov. Jak 1,14-15) píše, že každý kto je v pokušení, je zvädzaný vlastnou žiadostivosťou, ktorá ak je jej vyhovené, počne a porodí hriech. Satan zavolá do našej padlej prirodzenosti (súbor hlboko zakorenených

egocentrických návykov) a žiadosti sa v nás rozozvučia. To, že zaznejú, nie je zlé. Naše fyzické potreby a túžby sú dobré a majú byť naplnené, preto ich Boh stvoril. Deje sa to vtedy, keď ich používam a usmerňujem podľa cieľa, ktorý im dal Stvoriteľ. Ak ma však začnú ovládať - môžu ma zničiť, lebo každé pokušenie je výzvou žiť nezávisle na Bohu.

V troch oblastiach zvedol had Evu (porov. Gen 3,6) a podobne satan pokúšal aj Krista na púšti (porov. Mt 4,1-11):

1) *žiadostivosť tela*

Telesná túžba môže byť tvojím sluhom, ale aj Pánom. Som ovládaný telom: hladom, spánkom, sexom, zábavou. Všetko sú to dobré veci, ale nesmú byť cieľom samým o sebe; nesmiem ich posúvať za hranice Božej vôle.

2) *žiadostivosť očí*

Ide o lásku ku krásnym veciam, túžbu po krásnych veciach. Záluba v kráse nie je zlá – Boh je krásny. Ale vášeň vlastniť a hromadiť krásu ma môže zničiť, lebo má nenápadne odvádza od Božieho slova a naštrbuje moju dôveru. Hľadám, čo je pre mňa dobré nie podľa Boha, ale seba. Siaham po všetko, čo môžem získať vo viere, že to potrebujem a v klamstve, že Boh chce, aby som to mal.

3) *pýcha*

Je úzko spojená s ctižiadosťou. Sama o sebe je dobrá. Boh do nás vstúpil túžbu vyniknúť, aby sme smerovali ďalej a dosiahli viac. Ale keď nám začne panovať, môže tyransky ovládať všetky naše životné názory a snahy. Dokonca môžem sa ospravedlňovať tým, že chcem vynikať pre Krista, ale vlastne chcem dokázať niečo sebe i druhým. Pýcha nás odvádza od uctievania Boha a chce zničiť našu poslušnosť voči nemu tým, že nám ponúka vziať život do svojich rúk.

Pokušeniu sa nikdy nevystavujeme, ale utekajme pred ním. Nechodme tam, kde môžeme podľahnúť hriechu. Nerobme to, čo zvádza na hriech. To platí vo všetkých oblastiach života. A keď nás prepadne, použime tú istú zbraň, ako Ježiš: „*meč Ducha, ktorým je Božie slovo*“ (Ef 6, 17).

Obviňovanie

Pokušiteľ nás bude obviňovať, a to aj pred Bohom (porov. Zj 12,10; Zach 3,1).

Budeš sa modliť a príde ti na um, aký si zlý; čo všetko zlé si urobil a čo si ešte mal urobiť a neurobil. Budeš svedčiť o Ježišovi a náhle si uvedomíš, aký si nehodný či falošný. Budeš kázať evanjelium a náhle si spomenieš na svoje hriechy a budeš sa cítiť mizerne.

Pocity viny ťa ochromia. A práve o to satanovi ide. Strácaš odvahu, istotu, pevnosť. Strácaš radosť zo služby a presvedčivosť. Obviňovaním satan oslabuje tvoju bojaschopnosť.

Môžeš byť aj naozaj vinný, ale ak vyznáš svoj hriech a robíš pokánie, môžeš kráčať ďalej, Boh je s tebou. Ale nie za každým pocitom viny je hriech. Existuje tzv. falošná vina - cítiš vinu, aj keď k tomu nemáš dôvod. Svedomiu nemôžeš automaticky dôverovať. Ono je totiž pádom človeka dosť pokrivené. Svedomie kresťana funguje správne len pod vytrvalým svetlom Božieho slova. Musí ním byť sformované, lebo spokojne môžeš žiť s hriechom, o ktorom sa domnievaš, že to nič nie je, pretože ti chýba poznanie. Naopak, môžeme byť veľmi citliví na bezvýznamné maličkosti, ktoré hriechom nie sú.

Pocitovanú vinu odlíšime podľa zdroja pôvodu. Nepriateľ nás *obviňuje*, Duch Boží nám tiež ukazuje hriechy, ale On nás *usvedčuje*. Nepriateľ sa vinou snaží zničiť náš vzťah s Pánom cez vedomie neohodnosti (chce nás oddeliť). Môže byť pravda, že moje hriechy a zlyhania sú pravdivé, ide však o to, kto a s akým cieľom mi ich ukazuje. Vyznaj ich a čiň pokánie a znovu môžeš pokojne tráviť čas s Bohom a byť Jeho svedkom. Duch Svätý nás nenecháva v nevedomosti. Odkrýva náš hriech preto, aby zničil diablovu prácu. Ak však zlé pocity obvinenia ostávajú a ochromujú ťa, vedz, že je to Zlý a pošli ho preč. Vzopri sa mu a on utečie (porov. Jak 4,7). Nenechaj sa trápiť Zlým, lebo tvoj vzťah bude upadať a ty budeš stále spochybňovaný (Mal som čistý umysel? Vyznal som sa dostatočne?).

Naša zvyčajná odpoveď na obviňovanie je ešte väčšia snaha byť lepším, usilovnejším v pokáni, viac modlitieb a pod.. Ale toto je vyčerpávajúci omyl. Božia odpoveď na také svedomie je smrť Božieho Syna - odpustenie. Hriech neodčiniť, máme ho vyznať a potom žiť podľa Písma (čo je len prirodzená reakcia vďačnosti). Ak by sme sa snažili zaslúžiť si odpustenie, budeme v tom len ďalej zlyhávať a cítiť sa stále previnilo. Uvedom si, že Otec ťa nevíta ako svoje dieťa preto, že si sa dosť snažil. Nevíta ťa preto, že máš byť na čo hrdý. Víta ťa preto, že Jeho Syn zomrel za teba.

Klamstvo

Diabol klame. Oklamal Evu. Ježiš o ňom povedal, že je klamár a Otec lži (porov. Ján 8,44b). Pavol zase o ňom píše ako o bohu tohoto sveta, ktorý oslepil myseľ ľudí, aby im nevzišlo svetlo slávy evanjelia (porov. 2Kor 4,4).

Chce ma oklamať tým, že mi nahovára: málo sa snažíš; dnes si zasa bol roztržitý v modlitbe; Boh ťa nemá rád; nemôže ťa takého prijať a pod..

Premôžeme ho len „slovom svedectva“ (porov. Zj 12,10) - Božím slovom, o ktorého pravdivosti si sa už presvedčil, a preto môžeš povedať: *v Písme je napísané ... a ja som to prežil*. Vtedy ťa satan nepremôže.

Ako vzdorovať?

Si jeden z Kristových vojakov a si vo vojnovom stave s Kristovým nepriateľom. A ak začneš zvestovať Jeho slovo, si v útočnej jednotke. To ti dáva právo používať Jeho účinné bojové prostriedky.

„... svoju silu hľadajte u Pána, v jeho veľkej moci.“ (Ef 6, 10)

Môžeš používať Jeho moc. To znamená spoliehať sa na to, že On bude konať to, čo sľúbil, ak ty budeš konať to, čo On požaduje. Nebudeš sa teda spoliehať len na svoje schopnosti, ale dôverovať Bohu a robiť čo požaduje, lebo tvoja sila je v tom, čo robí Boh, keď ho ty poslúchaš.

Môžeme však zažiť aj nepriateľov protiútok. Preto nás Pavol vyzýva, aby sme boli dobre vyzbrojení (porov. Ef 6,10-18). Prečo je dôležitá táto výzbroj?

- *opasok* - diabol mi veľmi tvrdo hovorí pravdu „hrešíš“, z ktorej urobí polopravdu „preto ťa Boh nemá rád.“ Máme žiť v Božej pravde, ktorá znie: Boh ťa miluje.
- *pancier* - nemôžeme viesť dvojaký život, preto musíme vyznávať hriechy.
- *obuv* - máme byť vždy pripravení svedčiť o skúsenosti prežitej s Ježišom.
- *štít* - diabol mi chce nahovoriť, že pocity sú dôležitejšie ako rozhodnutia. Dôvera v Boha však nestojí na pocitoch, ale na rozhodnutiach - vyznávaní Božích prisľúbení.
- *prilba* - žiť v presvedčení, že Ježiš zvíťazil a diabol už prehral svoj boj a ja som zachránený (nádej).
- *meč* - nahlas vyslovovať Božie pravdy, lebo Zlý nepozná moje myšlienky.

Chýba tu ochrana chrbta. Keď sa pred satanom dáme na útek, zraní nás od chrbta, lebo nie sme zo zadu chránení. To znamená dôležitú skutočnosť: ako Kristovi vojaci **nie sme sami**, sme predsa armádou. Preto musíme bojovať tak, aby sme si navzájom jeden druhému chránili chrbát (potreba spoločenstva). Nezabúdajme však, že našou **prvoradou úlohou** nie je bojovať so satanom, ale plniť Otcovu vôľu (porov. Rim 8,29).

Výzva

Začni obliekať túto výzbroj každý deň.

I.

Predstavte si, že stojíte na jednom konci dlhej a úzkej uličky, ktorú po oboch stranách lemujú dvojpodlažné domčeky - radová zástavba. Na druhom konci stojí Ježiš a váš kresťanský život je vlastne kráčaním k Ježišovi po tejto uličke. Na tejto uličke nie je nič - žiadna prekážka, ktorá by vám mohla zabrániť ísť k Ježišovi. Ale pretože tento svet je ešte stále pod nadvládou satana, radové domčeky po oboch stranách obývajú bytosti, ktoré chcú vám zabrániť v pokračovaní vašej cesty. Nemajú žiadnu moc sa vám postaviť do cesty, alebo spomaľovať váš krok. Preto sa vykláňajú z okien a volajú na vás, v nádeji, že odvrátite svoju pozornosť od vášho cieľa, aby tak narušili vašu cestu. Jeden zo spôsobov ako sa budú snažiť vás vyrušiť, je lákanie: *Hej, pozri sa sem! Mám pre teba niečo, čo naozaj chceš. Je to oveľa lepšie ako tvoja cesta nudnou ulicou. Pod' dovnútra si to pozrieť ...* (pokusenie rôznych žiadostivosti).

Ak budete pokračovať v ceste, začnú vás obviňovať - budete pozorovať v sebe myšlienky: *Som hlupák; som škaredý; nikto má nemá rád; neprijímajú ma* a pod.. V jednej chvíli povedia: *skús toto, neboj sa, nič zlého na tom nie je*. Ak sa tomu poddáte, hneď vám budú vyhadzovať na oči: *pozri sa, čo si urobil*.

Ďalšie poznámky, ktorými vás budú zasypávať: *dnes nemusíš ísť na omšu, dnes sa nemusíš až toľko modliť, nemusíš každý deň čítať Bibliu* a pod..

Čo je cieľom nepriateľa, keď sa vám vysmieva, zvádza vás a kladie otázky z okien i dverí domov pozdĺž cesty, ktorou kráčate? Chce, aby ste spomalili, zastavili sa, sadli si a pokiaľ je to možné aj sa úplne vzdali svojej cesty za Kristom.

Pamätajte na to, že nemá žiadnu moc, nemôže vám brániť. A vy už nikdy nemôžete byť jeho, pretože vás vykúpil Kristus a vy ste naveky v ňom (porov. 1Pt 1,18-19).

Sú tri spôsoby ako reagujeme

1. Začneme uvažovať i veriť myšlienkam a obviňovaniu. Začneme premýšľať o svojich zlyhaniach a súhlasiť s tým, že Boh nás nemá rád. Čo sa stane? O chvíľu budeme sedieť uprostred ulice.

2. Začneme s démonmi diskutovať a hádať sa. Sme hrdí na to, že neveríme tomu, čo nám hovoria, ale oni nás napriek tomu ovládajú, lebo určujú nám, čím sa budeme zaoberať. Čo sa stane? O chvíľu budeme stáť uprostred ulice a kričať na nich. Ale my predsa máme kráčať ďalej.

3. Zlým duchom nemáme ani veriť, ani sa s nimi púšťať do reči. Máme ich ignorovať. Sme vyzbrojení - máme Božiu výzbroj - pokiaľ zostaneme v strehu, nemôžu nás ohroziť. Vždy keď na vás vystrelia šíp pokušenia, obvinenia či klamstva, jednoducho zdvihnite štít viery a odrazte útok a kráčajte ďalej (porov. Kol 2, 6-15).

Máme byť vždy pripravení k boju

Slovo „boj“ v nás väčšinou vyvoláva predstavu vojny a strach. Lenže život tých, ktorí prijali Krista a chcú ho nasledovať, je v Biblii popisovaný ako boj. Napr. Pavol nabáda Timoteja *bojuj dobrý boj viery* (porov. 1Tim 1,18-19). To nie je len ilustrácia, to je fakt. Kresťanský život je vojna a my sa musíme naň takto pozeráť, a tak ho aj prijímať. Je to skutočnosť a táto vojna, v ktorej sa nachádzame, je ďaleko horšia ako vojny, ktoré poznáme tu na zemi.

Si pripravený na tento neľútostný boj? Pokiaľ si sa na život takto nikdy nepozeral, nebol si dobre pripravený. Ako kresťan sa nachádzaš v stave neustáleho útoku, preto musíš byť pripravený. Musíš uznať Ježiša za Pána a Spasiteľa. To znamená vstúpiť do armády, byť odvedený, prijať uniformu a stať sa vojakom.

Je to však zvláštna armáda. Nejestvuje nič také ako prepúšťanie; tam môžeš len byť a zotrvať. Áno, môžeš sa vyhýbať zodpovednosti, nepočúvať rozkazy veliteľa, ale potom veľmi zle to s tebou dopadne.

Kto vedie túto vojnu?

V knihe Joz 5,13-16 je opísaná udalosť: Jozue viedol ľud do boja proti Jerichu. Oproti nemu vyšiel bojovník. Jozue sa ho pýtal: *Kto si?* On odpovedal: *Som vodca Pánovho vojska.* Tá istá postava sa zjavuje aj v Zj 19,11-16. Prichádza na bielom koni a jej plášť je skropený krvou a na ňom má napísané meno: Slovo Božie. A za ním idú nebeské vojská.

Výsledok boja spočíva výhradne v jeho rukách. Bojujeme vo vojne, ktorá je už vyhraná. Vlajka je už vztýčená, ale ešte stále prebieha boj porazených vojsk. Preto sa niekedy budeš cítiť zle, mizerne. Budeš si myslieť, že všetci dezertovali a len ty si ostal. A práve vtedy, keď si mučený strachom, tak *vítazstvo, ktoré premáha svet je tvoja viera* (porov. 1 Jn 5,4).

Proti komu bojuješ?

Nevedieme boj proti telu, proti mäsu a krvi. Nemusíme nikoho zastreliť, aby sme zvíťazili v mene Ježiša Krista. Bojujeme proti nebeským mocnostiam, silám a kniežatstvám (porov. Ef 6,12) Zbraňou je modlitba. Démoni sa trasú, keď ťa uvidia modliť sa; začnú zúriť. Začnú ti hovoriť: *zober si diár a pohľadaj, na čo si zabudol*; zazvoní telefón; poženú ťa do služby: *Ježiš Kristus čaká, bez teba to nedokáže*; bude zrazu pred tebou veľa práce a žiadna pomoc ti nebude vyhovovať atď.. Všetko budú robiť preto, aby si sa nemodlil. Správne napätie medzi modlitbou a službou je naše víťazstvo.

Dokedy bude trvať boj?

Keď rezignuješ a povieš si, že to nemá cenu, boj skončil. Teš sa, keď máš problémy. To je znamenie života a boja.

Skúsenosť: Začala som sa modliť, aby uverila moja rodina. Všetci ma začali napádať pre vieru, začali poukazovať na moje hriechy, začali do mňa vrtať bez príčiny. Nič som im nepovedala a každý mi vysvetľoval, aká som zlá. Tak som to nechala.

To, že na teba po modlitbe za niekoho alebo niečo bez zjavnej príčiny začnú útočiť, znamená, že si trafil do čierneho. Vtedy by si mal zajasať a povedať si „funguje to“. Boh začal konať, démoni sa začali hnevať a to znamená, že ja vyhrávam. Lebo ak sa modlíš a nič sa nedeje, tak si trafil vedľa.

Satanovým trvalým cieľom je preniknúť svojimi myšlienkami do nášho myslenia a šíriť tam klamstvo. Vie, že keď sa mu to podarí, tak bude môcť ovládať i naše správanie. Pokiaľ zostávame v strehu, nemôže nás ohroziť, lebo vždy keď na nás vystrelia šíp pokušenia, obvinenia či klamstva, môžeme sa brániť **štítom viery**.

Preto:

- 1) zastav každú myšlienku (porov. Flp 4,8);
- 2) konfrontuj ju s pravdou o mne a o hriechu.

Ak v Biblii nájdeme prisľúbenie, domáhame sa ho; ak ide o prikázanie, poslúchame. Avšak ak ide o pravdu, máme jej veriť. **Znalosť Písma je jedinečnou obranou proti klamstvu Zlého**. Keď si vierou privlastníme radikálnu premenu našej základnej identity - ak sa rozhodneme veriť tomu, čo je pravda o nás a o hriechu, a žiť na základe toho - bude to mať veľmi silný vplyv na naše každodenné vzdorovanie hriechu a Zlému. Preto potrebujeme poznať a pochopiť, čo Boh v Kristovi urobil a v dôsledku toho, kým sme (príloha: Kto som).

Výzva

Začni poznávať z Božieho slova, kým si v Ježišovi.

II.

Keď vstúpim do Božej armády, som najprv uzdravovaný z mojich starých zranení, bolestí i ťažkostí a zároveň sa učím byť pevný. Potom príde čas, keď budem poznávať nepriateľa, jeho moc i stratégiu. Budem sa učiť, ako a čím bojovať (zbrane a metódy boja); ako mám žiť a víťaziť.

Znechutenie

Nerobme si **ilúzie**. Náš život uprostred tohto boja totiž nebude o nič jednoduchší ako život neveriacich. Evanjelium síce hovorí, choď k Pánovi a On ti zoberie tvoje problémy: „*Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.*“ (Mt 11,28). My týmto slovám veríme, často o tom hovoríme, ba povzbudzujeme aj iných... Lenže ako náhle sa začneme približovať k Ježišovi, zažijeme oveľa viacej problémov, ťažkostí: niečo stratím, zabudnem, nedarí sa mi v práci, všetko zbabrem, okradnú ma, zažívam veľa nedorozumení, stále mi niekto ubližuje... Toto je pre väčšinu ľudí **veľmi znechucujúce**, privádza ich to k depresiám. Ľudia, ktorí majú nejaké duchovné problémy a modlím sa s nimi a za nich, zvyčajne začnú mať ešte väčšie problémy a povedia: *nechajme to radšej tak, lebo je to ešte horšie.*

V tomto boji zažijeme mnoho ťažkostí od **neduchovných ľudí** - to nie sú len otvorene neveriaci, to sú aj kresťania, ktorí Pána nepoznajú a nenasledujú. Keď sa začneš viac modliť, začnú hovoriť: *fanatik, svätušká*r a pod.. Rovnako zlé veci zažijeme aj od **blízky**ch: v rodine, od priateľov... Ježiš jasne povedal: „*Nemyslíte si, že som priniesol pokoj na zem: Nie pokoj som priniesol, ale meč. Prišiel som postaviť syna proti jeho otcovi, dcéru proti matke, nevestu proti svokre. A vlastní domáci budú človeku nepriateľmi.*“ (Mt 10,34-35).

Nie zbytočne nás napríklad Pavol veľmi radikálne upozorňuje na manželstvo s neveriacim človekom: „*Neťahajte jarmo s neveriacimi! Ved' akú účasť má spravodlivosť na nepravosti?! Alebo čo má spoločné svetlo s tmou?! Aká zhoda je medzi Kristom a Beliarom?! Aký podiel má veriaci s neveriacim?! A ako súvisí Boží chrám s modlami?!*“ (2Kor 6,14-16). Ak to urobíte, budete mať obrovské problémy.

Práve tu vidíme **triedenie duchov**. Akonáhle začneš žiť s Pánom, všimaj si, kto ti robí zle. Ak zbadáš opozíciu voči živému vzťahu s Pánom - bez ohľadu na to, čo si si o týchto ľuďoch doteraz myslel - vnímaj ich ako tých, ktorí sa ešte nestretli so živým Kristom.

Aj **Ježiš** čosi podobné zažil - opozíciu od jeho bratov, od blízkych v jeho dedine. Napr.: keď nadišiel Sviatok stánkov, tak ho jeho bratia podnecovali: „*chod' do Judey, aby aj tvoji učenici videli, aké skutky konáš ... ukáž sa svetu!*“ Prečo to robili? Lebo ani oni - jeho bratia - v neho neverili (porov. Jn 7,3-5). A keď bol napríklad doma, vo svojej rodnej dedine, tak mu hovorili: *čo to o sebe rozprávaš, veď si obyčajný tesár a ty nám chceš niečo hovoriť o Pánu Bohu* (porov. Mk 6,1-6).

Zvyčajne naša **chybná reakcia** je, že začneme proti týmto ľuďom bojovať. Chceme im to vrátiť - keď nie priamo, tak zaobalene; keď nie tvrdo, tak inteligentne. Satan to dobre vie, preto bude podnecovať našich blízkych, našich priateľov a cez nich nám spôsobovať podrazy. Ak vieme, kto nám ubližuje, potom nebudeme obviňovať ľudí, ale vzoprieme sa skutočnému nepriateľovi.

Toto je **oblasť duchovného boja** - svet je rozdelený na dve strany; neexistuje neutralita. Je to neviditeľný boj: „*Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohoto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach.*“ (Ef 6,10-12) Nebojujeme vo fyzickej rovine, ale bojujeme v mysli, vo svedomí, v emóciách a v oblasti vôle.

Bojujeme proti dobre zorganizovanému kráľovstvu satana - je to hlboko inteligentná duchovná bytosť. Je to doslova **zápas** - niečo urputné, boj z celých síl. To znamená, že musíme do tohoto boja nasadiť všetko, všetku svoju múdrosť, šikovnosť, dôvtip, obratnosť... Nemôžeme si dovoliť „pohov“ - nemáme dovolenku...

Citlivosť

Naša pozícia je ťažšia, lebo Duch Svätý nás robí citlivejšími na veci, ktoré by nás predtým nenapadli. Robí nás citlivejšími na zákony, predpisy, na správne veci: cítim, že nemôžem porušovať predpisy, že mám byť poctivý, že nemôžem klamať a podvádzať a pod.. Druhí sa mi za to vysmievajú, útočia na mňa, lebo som pre nich výčitkou. Nie je vždy ľahké obstať v tomto boji.

Avšak ako Božie deti **máme to, čo iní nemajú**: vidíme duchovný svet. Zároveň ďalšou výhodou je, že máme Radcu a Utešiteľa. Vedľa nás stojí Duch Svätý, ktorý nám chce radiť a chce nás učiť, chce nás viesť. Pavol o tom veľmi pekne hovorí: „*neprestávame sa za*

vás modliť a prosiť, aby ste boli naplnení poznaním jeho vôle vo všetkej múdrosti a duchovnej chápanosti, aby ste žili, ako sa patrí vzhľadom na Pána, a páčili sa mu vo všetkom, tým, že budete prinášať ovocie všetkých dobrých skutkov...“ (Kol 1,9-10).

Keď trávim čas v modlitbe, študujem Božie slovo, zostávam v spoločenstve, prijímam sviatosti, tak skrze toto všetko ma **formuje Duch Svätý**. A to tak, že začínam chápať veci novým spôsobom. Usmerňuje ma, aby som nerobil zbytočné veci, ale potrebné. On - Učiteľ a Radca - mi chce pomáhať a radiť v každom probléme. Niekedy:

- mi len pripomenie môj cieľ a vtedy sa moje problémy stanú malichernými;
- ma len naplní v modlitbe pokojom;
- mi dá prežiť odpočinok, uprostred všetkého ťažkého, čo ma obklopuje;
- mi poradí, čo mám robiť;
- mi pomôže kráčať vpred bez toho, aby som videl kam.

Osobná vernosť

Základom duchovného boja je každodenný **zápas o poslušnosť** voči Bohu a jeho slovu (až potom je zväzovanie mocností a vyhánanie démonov). Preto je veľmi dôležité každodenné stíšenie sa pred Pánom.

Chodíme na stretnutia, modlíme sa spoločne, počúvame kázne, ale bez podielu môjho osobného života sa **80% všetkého požehnania stratí**. Bez osobného nasadenia, bez toho, aby som ráno vstával a našiel si čas na modlitbu, 80% všetkého duchovného požehnania bude spláchnuté ako v záchode. Preto je veľmi dôležité, aby som ráno zotrval v modlitbe, znovu a znovu čítal Božie slovo. Ak nebudem poznať dotyk Boha, budem sa naháňať po všetkých miestach, o ktorých som počul, že sa tam niečo deje, len aby som tam niečo zažil... Lenže toto nie je cieľom.

Výsavným právom Božieho dieťaťa je prežívať stretnutie s Pánom každý deň, prežívať jeho dotyk a požehnanie. Každé ráno znovu a znovu sa musíš odovzdať a pred duchovným svetom vyhlásiť: ***Ježišu ty si môj jediný Pán a Spasiteľ. Môj život a tento deň patrí Tebe. Chcem dnes verne kráčať za Tebou.*** Duchovný svet toto potrebuje počuť: démoni preto, aby vedeli, že nepatríš im a Pánovi anjeli preto, aby ti pomáhali.

To znamená, že ak si dnes ráno povedal Pánovi, že mu chceš patriť, a keď v priebehu dňa budeš mať nejakú depresiu, tak **môžeš sa o to svoje vyhlásenie oprieť**. Duch Boží ti to v tej chvíli pripomenie. A ty sa budeš môcť prihovárať svojej duši; viesť vnútorný monológ so

svojim „ja“ skôr, ako ono osloví teba depresívnymi myšlienkami. Takto budeš môcť prebrať iniciatívu a prejsť do útoku v boji o správu nad svojou myslou a emóciami; budeš môcť ovládnuť seba samého (porov. Ž 42; Ž 121).

Výzva

Rozhodni sa, že každý deň si nájdeš aspoň 20 minút pre osobnú modlitbu.

III.

V našom osobnom živote môžeme pozorovať takýto **proces**:

- najprv prežívame uzdravovanie svojich starých zranení;
- učíme sa byť pevní (cieľom duchovného boja je osobné posvätenie);
- potom spoznávame nepriateľa (jeho spôsoby útoku a silu);
- učíme sa bojovať (poznávame naše zbrane a metódy boja).

Byť pevný, je **základom** celého duchovného boja: „ ... vynaložte všetko úsilie na to, aby ste k svojej viere pripojili čnosť, k čnosti poznanie, k poznaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti nábožnosť, k nábožnosti bratskú náklonnosť a k bratskej náklonnosti lásku.“ (2Pt 1,5-7)

Prečo to máme robiť? „Ak toto všetko máte a ak sa to rozhojňuje, nebudete nečinnými a neplodnými v poznávaní nášho Pána Ježiša Krista. Kto však toto nemá, je slepý, krátkozraký: zabudol, že bol očistený od svojich starých hriechov. Preto sa, bratia, tým viac usilujte upevňovať svoje povolanie a vyvolenie. Ved' ak budete to robiť, nikdy nepadnete.“ (2Pt 1,8-10)

Odpoveď: budeme pevní.

Často si myslíme, že kresťan je človek, ktorý vždy kráča iba po slnečnej strane cesty. To nie je biblický pohľad. Mnohí kresťania totiž sa naozaj cítia nešťastní, neprinášajú nijaké ovocie, chýba im zmysel života, zanedbávajú osobný rast, viera ich už nenapĺňa radosťou a istotou, ustrnuli v poznaní Pána, sú zmietaní pochybnosťami a cítia sa na dne, nedokážu pomenovať „dôvod nádeje, ktorá v nich prebýva“, hovoria síce, že veria, no ich viera sa otriasa v základoch.

Prečo je to tak? Nemajú správny pohľad na vieru. Často viere pripisujeme až magickú moc. Veríme, že ju stačí „mať“ a ona sa už sama o seba postará. Treba len „urobiť rozhodnutie“ a ostatné je mimo nás. Je len jediný recept - vždy mať „pred očami Pána“, o nič

iné sa nestarať; v ťažkostiach treba len dôverovať Pánovi. A chvíľu sa skutočne aj zdá, že to funguje. Lenže keď opäť niečo nevyjde, chyba je v nedostatočnej dôvere Ježišovi a človek sa cíti ešte horšie. Takto zmýšľajúci ľudia veľmi často a rýchlo podliehajú duchovnej depresii, znechuteniu a letargii. To preto, že celý život sa usilujú dospieť do stavu tzv. dokonalej dôvery.

Mnohokrát si takýto stav spôsobíme vlastnou lenivosťou či nedostatočnou usilovnosťou. Všimnime si: ak príde rad na duchovný život, akoby sme stratili všetok zápal a entuziazmus, s ktorým pristupujeme k iným povinnostiam. Vždy nájdeme dost' síl, pokiaľ ide o kariéru, zábavu či momentálny predmet nášho záujmu. Keď sa potom pokúšame zahĺbiť do modlitby, zrazu sa cítime ustatí. Nezdá sa vám zvláštne, že nevládzeme a zaspávame práve vo chvíli, keď si otvoríme Bibliu? Aj keď túžime zahĺbiť sa do jej štúdia či prečítať si nejaký biblický komentár, v danom okamihu sa nám nechce... A tak to opäť odložíme na vhodnejšiu príležitosť. Inokedy jednoducho nemáme čas, a keď si ho nakoniec nájdeme, nedokážeme sa sústrediť...

Nášmu životu chýba disciplína a poriadok

Sťažovať sa na objektívne príčiny nič nevyrieši. Nie je pravda, že nemáme čas. Ak si ho dokážeme nájsť na všetko ostatné, potom máme čas aj na duchovné aktivity. Treba ho len vedieť rozumne investovať. To znamená, že ak súhlasíme s tým, že je dôležité zorganizovať si každodenný život, tak musíme si stanoviť určité priority a trvať na nich. Napríklad: ak skutočne verím, že Biblia je pre mňa oveľa dôležitejšia ako noviny, tak neváham, čo vziať do rúk skôr. Ak skutočne je pre mňa modlitba dôležitá, tak si vždy nájdem na ňu čas, bez ohľadu na to, či stihnem čokoľvek iné alebo nie.

Toto je začiatok, ktorý prinavráti do nášho života poriadok. Koľkým zbytočným zlyhaniam, nešťastiam a depresiám by sa dalo predísť sebadisciplínou. Musíme sa však o to pričiniť sami, nikto iný to za nás neurobí. Ak to zanedbáme, budeme aj naďalej nešťastní. Peter veľmi jasne hovorí: „vynaložte všetko úsilie“.

Dopĺňanie našej viery konkrétnymi vecami

V gr. slovo „pridávať“ znamená poskytnúť alebo zabezpečiť orchester alebo spevácky zbor a pripojiť ich k divadelnému predstaveniu, aby sa dosiahol dokonalý a vyvážený výsledok.

Čo treba pridať k viere?

1. čnosť - morálna sila, s ktorou sa spája energia a odhodlanosť.

Porovnajme kresťana s aktívnym športovcom a okamžite zistíme veľký rozdiel. Nemožno si nevšimnúť nadšenie, odovzdanie, disciplínu a energiu športovca. Kresťan nedopĺňa svoju vieru s rovnakým zápalom.

2. poznanie - pochopenie, porozumenie i osvietenie; bez nie je viera možná.

Vo chvíli, keď uveríme v Krista, nestávame sa vševediacimi. Proces poznávania sa vtedy len začína. Nový zákon nás neustále vyzýva, aby sme rástli v porozumení. Musíme rozumieť kresťanskému životu a uvedomovať si, aké nebezpečenstvá nás ohrozujú. Preto treba klásť veľký dôraz na usilovné čítanie Písma a štúdium doktrín viery, bez ktorých nemôžeme pochopiť jej pravú podstatu. Ide o náročný proces, ktorý si vyžaduje najvyššiu možnú mieru disciplíny. Zvládnutie predmetu stojí vždy študenta hodiny tvrdej práce. Neverte rozprávkam o génoch, ktorí každú skúšku zvládnu bez akejkoľvek námahy.

3. zdržanlivosť (sebaovládanie) - ovládať každú stránku svojho života.

To zahŕňa aj návyky v jedení a pití. Ak sa toto niekomu vymkne spod kontroly, vystavuje svoje telo nebezpečenstvu. Iní pre nedostatok sebaovládania upadajú do letargie a malátnosti. Premáhajú ich vášne a túžby. Ďalší spia priveľa, iní primálo.

4. trpezlivosť - vytrvalosť v odolávaní nepriazne.

To už, nie je pasívna „dôvera k Pánovi“, ale snaha cvičiť sa v trpezlivosti, keď nás všetko ťahá späť k zemi. Motívom môže byť sám Ježiš.

5. nábožnosť - odhodlanosť a záujem udržiavať pravidelný vzťah s Bohom.

6. bratská náklonnosť - náš postoj k ostatným kresťanom...

7. láska - prístup k neveriacim...

Okrem toho **treba vedieť** - a to je povzbudením pre nás - že iba „pridávaním k viere“ vstúpi do nášho života vyrovnanosť, pokoj a radosť. Teda nestačí povedať: *Božie slovo hovorí, že každý, kto verí, a ja predsa verím, preto ...* Tento predpoklad je správny - sme oprávnení takto zmýšľať, dáva nám to istotu - no ak si chceme upevniť svoje povolanie a vyvolenie, nemôžeme ignorovať Petrove napomenutie o pridávaní k viere, lebo ak to budeme robiť, nikdy sa nepotkneme. A všetci máme skúsenosť, koľko síl nám uberá jedno hoci aj malé potknutie sa. Je teda najvyšší čas vstať a pustiť sa do práce.

Výzva

Chcem zaviesť do svojho života poriadok a disciplínu?

Chcem si stanoviť priority vo svojom živote?

Chcem začať „dopĺňať“ k svojej viere ...?

IV.

Viac než čokoľvek iné nás dokážu obráť o radosť situácie, ktoré by sme mohli nazvať útlakom alebo nepriazeň okolností.

Všetci si veľmi dobre uvedomujeme, že jedna vec je čítať Bibliu a hovoriť: *áno, všetkému verím*; a celkom iná jašať a prežívať radosť aj vtedy, keď ma okolnosti nútia zúfať si, keď sa mi zdá, že je všetko proti mne. Do tejto situácie nám Pavol adresuje svoje slovo: *„O nič nebudte ustarostení. Ale vo všetkom modlitbou, prosbou a so vzdávaním vd'aky prednášajte svoje žiadosti Bohu. A Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápanosť, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.“* Flp 4,6-7.

Teda potrebujem zaviesť poriadok nielen do svojho každodenného života, ale v prvom rade do svojho srdca a mysle - to je prvá bojová línia (vždy príde najprv myšlienka).

Všimni si, ako sa dostávaš do stavu úzkosti, ako strácaš akúkoľvek motiváciu. Úzkosť vychádza z tvojho vlastného srdca a mysle, ktoré ťa vedú často až k chorobnej starostlivosti o seba, o iných, o veci, situácie a pod.. Napríklad: ľahneš si a chceš zaspať, no myseľ a srdce ti to nedovolia - nútia ťa premýšľať. Chceš sa modliť alebo sústrediť na sv. omšu, ale kopec myšlienok ti to nedovolí...

Je zaujímavé, ako rýchlo a intenzívne reaguje **ľudské srdce** na nešťastie blízkeho človeka - láska k nemu je príčinou úzkosti. Pretože ak by ťa k tejto osobe nič neviazalo, určite by si to tak neprežíval. A rovnako i **predstavivosť**. Väčšina situácií sama o sebe nikdy nie je taká vážna, že by ti nedala zaspať alebo nedovolila sa ti modliť. Lenže ak poskytneš priestor svojej predstavivosti, začneš uvažovať: *Čo ak sa situácia vyvinie ináč... Čo ak...* Celé hodiny a dni sa umáraš podobnými predstavami a úvahami - srdce a myseľ ti nedajú spať, nedovolia sa ti modliť. Srdce a myseľ prevzali nad tebou moc.

V takýchto stavoch úzkosti sa stávaš obeťou myšlienok a síl, ktoré sú síce v tebe, no nedokážeš si s nimi poradiť. Ovládajú ťa a tyranizujú. Tvoja komunikácia s ostatnými viazne. Hoci sa tváriš, že počúvaš, čo hovoria, no myslou si úplne inde. Všetok čas venuješ presviedčaniu seba samého. Nedokážeš svedčiť, ani nikomu pomôcť, ale - čo je najdôležitejšie - strácaš pravú radosť.

Pavol nám radí

1. nebudte ustarostení

Pavol nehovorí: „*zabudnite*“ ale „*nebudte*“. Hovoriť človeku plnému úzkosti, aby zabudol, je márne. Je to ako presviedčať notorického alkoholika, aby viac nepil. On veľmi rád

by na všetko zabudol, no nedá sa. Ľudia často povedia: *Zbytočne si robíš starosti, aj tak tým nič nezmeníš*; a psychológovia hovoria: *Neplytvajte svojou energiou*. Majú úplnu pravdu, ale čo z toho, keď mi nepomôžu.

Ani jedna zo spomínaných metód nemá šancu na úspech, lebo prehliadajú silu toho, čo Pavol nazýva **srdcom a mysl'ou**. Pavol nám dáva takého riešenie:

2. prednášajte svoje žiadosti Bohu

Ved' o to sa už dlho pokúšam, no nenašiel som prislúbený pokoj. Už mi viac nehovorte, aby som sa modlil - zvyčajná reakcia mnohých kresťanov.

Pavol nikdy nepovedal, že nám **pomôže modlitba sama o sebe**. Tak totiž ponímajú modlitbu psychológovia: *Ste veriaci? Ak máte problém, modlite sa, to vám urobí dobre*. Vynikajúca psychologická metóda, no veľmi zlé kresťanstvo. Modlitba nie je autosugescia.

Pavol nepovedal, aby sme sa modlili preto, že pri tom **nebudeme myslieť na svoje problémy**, a že aspoň na čas sa od nich oslobodíme. Nepovedal, že by myšlienky na Boha a Krista mali z našej mysle vytlačiť všetko ostatné. Aj toto je výborná psychologická rada, ale s biblickým učením sa vonkoncom nezlučuje.

Pavol nikde nehovorí, aby sme sa modlili preto, že modlitba zmení situáciu. Modlitba **sama o sebe na veci nič nezmení**.

Pavol si toto veľmi uvedomoval, a preto nám hovorí presne, čo máme robiť: „*vo všetkom modlitbou, prosbou a so vzdávaním vd'aky prednášajte svoje žiadosti Bohu*“

Čo to znamená? **Rozlišovať medzi modlitbou, prosbou a vd'akou**.

Ak sa ti zdá tvoj problém neriešiteľný, ak ťa trápi úzkosť a preťaženosť, neprenáhli sa so svojou modlitbou k Bohu. Prv ako ho budeš o niečo poprosiť, vzdaj mu najskôr chválu a slávu. Predstúp pred Neho a prestaň sa na okamih starať o svoje trápenie. Nezačínaj so svojimi problémami. Uvedom si, že sa nachádzaš v prítomnosti Boha, svojho Stvoriteľa, od ktorého všetko závisí. Celým srdcom Ho oslavuj. Takto vždy začínaj - plne sa oddaj Bohu preto, že je tým, kým je, a nie preto, že ti môže pomôcť. A až potom môžeš predniesť svoje žiadosti. Neboj sa, Pavol ťa ubezpečuje, že prosby za konkrétne veci majú v tvojich modlitbách svoje oprávnené miesto.

Podstatnú súčasť oslavy Boha predstavuje **vzdávanie vd'aky**, ale práve na nej mnohí stroskotávajú. **Prečo?** Pretože ak sa modlíš k Bohu v zlej vôli, nemáš nijaké právo očakávať, že sa tvoje srdce a myseľ naplní Božím pokojom. Ak sa ti zdá, že Boh je proti tebe, nepomôže ti ani kľácanie na kolenách, ani žiadne pôsty či obety. Pred Boha musíš predstúpiť s vd'ačným srdcom, očisteným od akejkoľvek pochybnosti o Jeho láske.

Každého z nás čosi trápi, no najprv si položíme otázku: *Za čo by som mohol v tejto chvíli Bohu ďakovať?* Uvedom si teraz, čo všetko si dostal a povedz si: *Dnes zápasím s nejedným trápením, no nikdy neprestanem Bohu ďakovať za to, že poslal svojho Syna na smrť kvôli mne a pre moje hriechy. To, čím ja prechádzam, nemožno porovnať s tým, čo vykonal On pre mňa. Jemu patrí večná vďaka, lebo zomrel, aby som bol očistený a znovu vstal, aby som bol ospravedlnený. Za to, ako aj za všetko doterajšie požehnanie Mu chcem a budem vzdávať vďaku...*

Tieto dôvody na vzdávanie chvály a vďaky Bohu musíš mať vždy na mysli. Musíš si neustále pripomínať, že On je tvojím Otcom a miluje ťa, že vie o každom vlase na tvojej hlave. Musíš si uvedomovať, čo znamená modlitba pre Pavla – to nie je zúfalý výkrik do tmy, ani bezmyslienkovité blúznivé volanie o pomoc, ale najprv uctievanie svätého a slávneho Boha a potom až prosba a predkladanie žiadosti.

Všetkým, ktorí takto budú robiť, dal Boh úžasný **prísľub**: *„Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápacosť, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.“*

Dobre si všimni, Pavol nehovorí, že Boh ťa zbaví každého trápenia, ktoré mu prednesieš: to sa môže, ale nemusí stať. Ani ťa neupokojuje, že k tomu, čoho sa tak bojíš, nakoniec nedôjde. **Uist'uje ťa** však o jednom: nech sa deje čokoľvek, ostaneš zachovaný. V tom spočíva tvoje víťazstvo - byť nezávislý od okolností a víťaziť, aj keď sú nepriaznivé. Nie si to ty, nie sú to ani tvoje modlitby či najmodernejšie psychologické metódy, čo ťa chránia. Je to Boh, ktorý ti dáva dokonalý pokoj.

Tento pokoj **nedokážeš nikdy pochopiť**, ani si ho predstaviť či vysvetliť. A predsa ide o skutočnosť, ktorú prežívaš a ktorá ťa naplňuje. Nechajme prehovoriť BS: *„Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!?! ... A som si istý, že ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“* (Rim 8,32.38-39).

Výzva

Uč sa za každých okolností chváliť Boha a vzdávať mu vďaky.

V.

„Napokon upevňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci. Oblečte si Božiu výzbroj, aby ste mohli čeliť úkladom diabla ... vezmite Božiu výzbroj, aby ste mohli v deň zla odolať, všetko prekonať a obstáť!“ (Ef 6,10-13)

Pavol hovorí o **vyvážení**: o kombinácii Božej moci a ľudskej spolupráce. To znamená, že ak nebudeš používať Božiu výzbroj, budeš len fackovacím panákom. Ak budeš len žiť s vedomím, že Pán zvíťazil, Zlý sa ťa nebude báť, ba naopak bude sa s teba vysmievať. Toto je to dôležitý bod tvojho každodenného osobného duchovného boja. **Prečo?** „*Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohoto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach.*“ (Ef 6,12)

To znamená, že tieto sily sú:

1. mocné - kniežatstvá a mocnosti, vládcovia: toto všetko hovorí o moci, o autorite (porov. Jn 12,31; 14,30 1Jn 5,19). Zlý je ten, kto vládne, kto panuje, je to mocná sila.

2. inteligentné - aby ste mohli v deň zla odolať: toto vyjadruje ich šikovnosť a úskočnosť. Oni nebudú s tebou jednať priamo, otvorene. Častokrát sa prezlečú za anjelov svetla, používajú prostriedky, ktoré ti budú imponovať, budú ťa zvädzat' ku kompromisom a omylom. Zlý má dvojakú taktiku: vyhráža sa a zastrahuje alebo našepkáva a uspáva (priame zvädzanie a navádzanie k falošnému pokoji).

3. zlomyseľné - tieto sily sú výhradne deštruktívne. Milujú tmu, lož, hriech, neuznávajú žiadne mravné princípy, žiadne zásady, ani žiadne city, sú bezohľadní a idú aj „cez mŕtvolu“ za svojim cieľom.

Čo máme robiť?

1. „upevňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci“

Nezabúdaj: **sám v sebe nemáš žiadnu silu proti Zlému**. Jediný kto obstojí, je Ježiš Kristus – a Pavol to veľmi jasne zdôrazňuje: „*nesmierne veľká je jeho moc pre nás veriacich podľa pôsobenia jeho mocnej sily, ktorú dokázal na Kristovi, keď ho vzkriesil z mŕtvych a v nebi posadil po svojej pravici nad každé kniežatstvo, mocnosť, silu a panstvo a nad každé iné meno, ktoré možno vysloviť nielen v tomto veku, ale aj v budúcom. Všetko mu položil pod nohy a jeho ustanovil nad všetkým za hlavu Cirkvi, ktorá je jeho telom...*“ (Ef 1,19-23)

Preto nikdy nesmieš byť pyšný a pevný sám v sebe: Ja som už toho zažil dosť. Už som prečítal kopec kníh. Bol som na 5 seminároch. Stretol som už aj niekoľkých exorcistov. Keď

sa prestávaš spoliehať na Ježiša a dôveruješ viac svojej sile, svojim schopnostiam, zlyháš, nedokážeš proti Zlému nič. Iba Boh v Ježišovi ti dá víťazstvo, nikto iný - veď BS jasne hovorí: „Aj vás, čo ste boli mŕtvi v hriechoch a neobriezke svojho tela, oživil s ním a odpustil nám všetky hriechy. Zotrel dlžobný úpis, ktorý bol svojimi nariadeniami proti nám a prekážal nám, a odstránil ho tým, že ho pribil na kríž. Odzbrojil kniežatstvá a mocnosti, verejne ich predviedol a v ňom triumfoval nad nimi.“ (Kol 2,13-15)

Zlému ide o to, **aby si tieto slova nikdy nepochopil**. Jemu až tak nevadí, že si už začal chodiť do kostola, do spoločenstva, a pod. Čoho sa bojí, je práve to, aby si tieto slová nepochopil. Prečo? Pretože ak ich pochopíš a uveríš im, budeš mať autoritu, budeš kráčať v Ježišovej moci.

2. „vezmite Božiu výzbroj“

Autoritu a moc máš od Krista, nie zo skúseností, či kníh. Preto si musíš obliecť plnú Božiu výzbroj, všetko čo ti Boh ponúka - nestačí mať prilbu a ísť bosý, nestačí mať štít a ísť bez meča, nestačí mať oblečenú výzbroj a nepoužívať ju. Inak sa ťa diabol nebude báť. Nezabúdaj, **musíš mať všetky dôležité súčasti výbroje a používať ich**.

O akú ide výzbroj? „zbrane nášho boja nie sú telesné“ (2 Kor 10,4), sú duchovné.

Proti čomu môžem použiť duchovné zbrane? „majú od Boha silu borit' hradby“ (2 Kor 10,4).

Aké hradby? „Boríme výmysly a každú pýchu, čo sa dvíha proti poznaniu Boha. Pútame každú myseľ, aby bola poslušná Kristovi, a sme pripravení potrestať každú neposlušnosť, kým nebude vaša poslušnosť úplná.“ (2 Kor 10,5-6)

Satan buduje hradby a opevnenia v mysli. Tieto hradby buduje proti viere v Evanjelium. Proti tomu, aby si nebol schopný jasne počuť zvesť o oslobodení, ktoré ti ponúka Ježiš, a proti tomu, aby si ju správne pochopil (porov. 2 Kor 4,4). Ide o zmyšľanie človeka: o názory, predstavy, predsudky a pod.. O všetko, čoho sa pevne držíš a čo ti bráni, aby si pochopil a prijal pravdu o sebe i o Ježišovi.

Výzva

Čítaj znovu a znovu Ef 1,19-23; Kol 2,13-15 a vyznávaj svoju vieru v toto slovo.

Pros Ježiša, aby búral a rúcal všetky hradby v tvojej mysli.

VI.

„Oblečte si Božiu výzbroj, aby ste mohli čeliť úkladom diabla. Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohoto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach. Preto si vezmite Božiu výzbroj, aby ste mohli v deň zla odolať, všetko prekonať a obstáť! Stojte teda: bedrá si prepášte pravdou, oblečte si pancier spravodlivosti a obujte si pohotovosť pre evanjelium pokoja! Pri všetkom si vezmite štít viery, ktorým môžete uhasiť všetky ohnivé šípy zloducha! A zoberte si aj prilbu spásy a meč Ducha, ktorým je Božie slovo! Vo všetkých modlitbách a prosbách sa modlite v každom čase v Duchu! A v ňom vytrvalo bdejte a proste za všetkých svätých! (Ef 6,11-18)

Pavol chce, aby sme boli silní, keď príde *zlý deň*. Aký je to deň? Je to deň, keď mám ťažkosti, keď je na mňa vyvíjaný zvláštny tlak (všetko sa mi zdá byť ťažké, všetci sú proti mne, okolnosti sú zlé a pod.).

Aby som obstál, potrebujem Božiu výzbroj. Pavol dvakrát zdôrazňuje: *oblečte a vezmite Božiu výzbroj*. Grécke slovo *panoplia* znamená *úplnú výzbroj ťažkoodenca*.

Skôr ako začneme hovoriť o jednotlivých častiach výzbroje, musíme si ujasniť otázky:

Prečo sa máme takto obliecť?

„Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohoto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach.“ (Ef 6,7)

Tieto bytosti sú mocné a veľmi inteligentné. Ale Boh mi ponúka svoju moc. Diabol bojuje inteligenciou. Ja sa budem brániť pravdou, spravodlivosťou, pokojom, vierou, nádejou a Božím slovom. Teda nezáleží na tom, či niekto vie veľa z teológie alebo nie, ale na tom či som vyzbrojený Bohom.

Aká je to výzbroj?

„opasok, pancier, obuv, štít, prilba, meč“

Táto výzbroj je obrannou výzbrojou. Existujú dva druhy vojny: útočná a obranná. V útočnej vojne získavam pre seba niečo, čo nemám; v obrannej obraňujem to, čo mi patrí a nechcem sa toho vzdať.

Čo mi patrí?

Je to moje postavenie a výsady (kto som a čo som dostal), ktoré mám v Ježišovi Kristovi. Satan ťa o to svojou inteligenciou chce pripraviť. Je tu preto, aby ťa oberal o povedomie toho, kto si a čo si získal (slobodu, večný život, spravodlivosť, prijatie u Boha, odpustenie hriechov, spasenie, víťazstvo nad hriechom...). Takže duchovný boj nie je v prvom

rade útokom proti satanovi a jeho kráľovstvu, ale predovšetkým zápasom o to, aby som držal pevne v rukách všetko čo mám v Kristovi a uplatňoval to.

„bedrá si prepášte pravdou“

Ako vyzeral opasok rímskeho vojaka? Bol to kožený opasok, niekedy mal kovové doštičky, ktoré siahali až k stehnám. Bolo to skôr spodné oblečenie, ako výzbroj. Ide tu o niečo, čo je skryté. Vojaci si vtedy obliekali tuniku, bolo to niečo ako dlhé voľné šaty. Tunika siahala ku kolenám, niekedy ešte nižšie, a keď mal byť vojak aktívny, nesmela mu zavádzať. Samozrejme, že si ju nevyzliekol, lebo pod tým nič nemal, ale opásal si ju opaskom. Na to si zavesil meč. Toto mu umožňovalo dobrý pohyb a mohol používať aj ostatné časti výzbroje. Keby si tuniku nezapásal a iba si obliekol výzbroj, tak mu bude zavádzať medzi nohami on sa potkne a spadne. Nemal by si kde zavesiť meč, aby mal voľné ruky. Opasok mu tiež dodával pocit skrytej sily a istoty.

Prepásanie bedier opaskom v Biblii znamená: odhodlanosť, pripravenosť a nasadenie pre vec.

Čo je opaskom kresťana?

1. Pravda Božieho slova

Ježiš hovorí, že Božie slovo je pravda. Kto neverí Jemu, neverí pravde (porov. Jn 8).

Cirkevní otcovia prvých storočí: pravda je to, že sa Boh zjavil v Kristovi a v Písme. Keď čítame Písmo, opasujeme sa pravdou. Satan útočí na to, na čom je založený tvoj život. Život kresťana ja založený na pravde Božieho slova. Ide o to, čo je pre tvoj život rozhodujúce. Na tomto víťazili alebo zlyhávali aj prví kresťania. Ak ich niekto vyzval vzývať Ježiša Krista alebo páliť kadidlo cudzím bohom, tak vlastne išlo o to, aby vyznali pravdu. A keď niekto páliť kadidlo, alebo nezapálil ho a podplatil úradníkov, aby ho zapísali medzi tých, čo pálili, aby nemusel byť usmrtený, tak nevyznával pravdu.

To isté sa v rôznych obmenách objavuje aj v tvojom živote. Budeš stále vyzývaný, aby si vyznal pravdu Božieho slova, vieru v Ježiša Krista. Ide o to, že všetko v živote meriam podľa Božieho slova a nie podľa toho, čo prežívam. Aj keď som zažil niečo iné a Písmo mi hovorí to, a to je pravda. Ak sa nespoľahnem na Božie slovo, nebude sa prejavovať v mojom živote Božia moc. Musím si byť istý záchranou v Kristovi a tým, že patrí Bohu Otcovi. Na tom stojí môj život.

2. Pravdivý život

Kresťan musí byť za každú cenu **pravdivý a čestný v konaní aj v reči**. Nemôžem byť pokrytecký, podvádzať, robiť intrigy, konať aj hovoriť úskočne, nemôžem niekoho využívať a pod.. Často ide o maličkosti. Napríklad v obchode mi vydali o niečo viac – nevrátil som to; často robím a hovorím veci, ktoré nemyslím naozaj, ale dobre znejú; robím zbožné veci nie preto, aby som bol poslušný Bohu, ale aby som sa zavďačil ľuďom; niekomu poviem *mám ťa rád* a nechcem ho mať rád; nepracujem v zamestnaní naplno (porov. Ef 6,5n); v nejakom rade sa obehujem; vybavovanie rôznych záležitostí cez úplatky a pod.. **Toto všetko je lož**, bez ohľadu na to, či to ako lož vyzerá alebo nevyzerá.

Takéto veci sú ako voľná tunika vojaka, ktorá sa mi zaplieta medzi nohy a bráni mi v chodení. Znemožňuje mi to, aby som bol aktívny, a aby som mohol používať ďalšiu výzbroj. Takže musím odložiť pretváрку a prestať robiť a hovoriť veci, ktoré nemyslím vážne. Musím byť pravdivý, otvorený a úprimný, aby som mohol robiť to, čo od mňa žiada Boh.

Uvedom si, že diabol nenávidí priezračnú pravdu. Ak budeš čestný, úprimný a do bodky dodržíš to čo máš, potom budeš víťaziť. Samozrejme, že nedá sa to uplatňovať zákonicky, ale vždy musím cítiť, čo je správne a čo nie (milovať v pravde a byť pravdivý v láske).

Výzva

Denne sa prepaš opaskom pravdy: ver BS a buď pravdivý v reči a konaní.

VII.

„oblečte si pancier spravodlivosti“ (Ef 6,14)

Bol to tzv. ľahký pancier. Skladal sa z kúskov kovu pripevnených na plátne, alebo z pásov kovu, ktoré sa prekrývali. Niekedy sčasti chránil aj chrbát, ale hlavne chránil hrud' a brucho. V hrudi je srdce – dôležitý orgán. Pancier spravodlivosti chráni srdce.

Prečo si mám chrániť srdce?

Kniha prísloví hovorí: *Veľmi stráž svoje srdce, lebo z neho vyvierajú žriedla života.*” (Prisl 4,23). To, čo mám v srdci, určuje beh môjho života.

Častokrát sa čudujeme svojim reakciám, nevieme, prečo konáme práve tak, ako konáme. Problém je v srdci. To, čo tam je, určuje tvoje správanie. Ježiš hovorí, že *strom sa*

pozná po ovocí (porov. Mt 12,35). Čo je vnútri stromu, začne byť na jar a na jeseň viditeľné; ak je vnútri stromu niečo zlé, potom ovocie bude zlé.

Ježiš nám pripomína: *Ved' z plnosti srdca hovoria ústa. Dobrý človek vynáša z dobrého pokladu dobré veci a zlý človek vynáša zo zlého pokladu zlé.* (Mt 12,34b-35); ... *čo vychádza z úst, to poškvrňuje človeka.* (Mt 15,10). To, čo z úst vychádza, je zo srdca, a to znesväčuje alebo posväčuje. Preto si musím veľmi chrániť srdce, aby sa doňho nedostalo žiadne zlo, aby som nežil v hriechu. Musím doslova obmývať svoje srdce poslušnosťou voči Božiemu slovu (čistiaci prostriedok srdca).

Čo to konkrétne znamená? *„všetci zhrešili a chýba im Božia sláva; ale sú ospravedlnení zadarmo jeho milosťou, vykúpením v Kristovi Ježišovi. Jeho Boh ustanovil ako prostriedok zmierenia skrze jeho krv prostredníctvom viery, aby ukázal svoju spravodlivosť, lebo v minulosti prehliadal predošlé hriechy vo svojej božskej zhovievavosti, aby v tomto čase ukázal svoju spravodlivosť: že sám je spravodlivý a že ospravedľňuje toho, kto verí v Ježiša.* (Rim 3,23-26)

Z viery v toto Božie prisľúbenie a v Ježiša sa rodí moja spravodlivosť. A veriť v Ježiša Krista znamená poslúchať to, čo Ježiš hovoril. Poslušnosťou Ježišovi zase získavam nový život. Takže ešte raz: moja spravodlivosť spočíva v tom, že verím, že spravodlivý Ježiš zomrel za nespravodlivých ľudí - aj mňa - a keď v to verím, potom Boh má ospravedľňuje - robí ma spravodlivým. Táto viera sa stáva pancierom, ochranou.

Pavol v liste Filipanom porovnáva dva druhy spravodlivosti: *„aby som získal Krista a našiel sa v ňom bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrze vieru v Krista - spravodlivosťou z Boha, založenou na viere“* (Fil 3,9).

Vlastná spravodlivosť spočíva v tom, že sa spoliehaš sám na seba, že si dodržal všetko, čo si podľa náboženských príkazov mal dodržať. Pavol odmieta takúto spravodlivosť. Hovorí: *chcem, aby Boh videl, že sa spolieham na to, že Ježiš bol spravodlivý a že zomrel namiesto mňa ... Nechcem sa pred Bohom vystatovať, čo všetko som dokázal ...* Pavol veľmi dobre vedel, že je nemožné, aby naplnil všetky požiadavky náboženstva, desatora, všetky požiadavky Ježiša Krista vlastnou silou. Mnohí sa o to snažia, ale takto pancier spravodlivosti sa obliecť nedá.

Položím vám otázku: **Veríš v Ježiša Krista?** Váhaš, čo povedať? Hovoríš, že sa snažíš; robíš, čo môžeš? Toto je nebezpečná odpoveď. Treba mať jasno medzi odovzdaním sa Kristovi a uskutočňovaním svojho odovzdania. V tejto otázke nejde o to, či uskutočňuješ svoju vieru. V tejto otázke ide o tvoje rozhodnutie sa pre Ježiša. A na túto otázku sa dá odpovedať iba ÁNO alebo NIE. Iná odpoveď neexistuje.

Ak sa Vás opýtam: *Si ženatý? Si vydatá?* Odpoviete mi: *snažím sa o to?!* Nie, určite mi poviete: *Áno, som.* alebo *Nie, nie som.* Už ste sa predsa rozhodli, už ste sa oženili či vydali – rozhodli ste sa s tou ženou, s tým mužom, stráviť svoj život. Iné by bolo, ak by som sa pýtal: *Chodíš s niekým? A chceš si ho vziať?* Vtedy by možno zaznelo: *Ešte neviem, váham...* Ale aj v tomto prípade nastane okamih, kedy musím jasne povedať: *áno* alebo *nie*. To isté platí aj vo vzťahu k Ježišovi. Ak veríš v Neho, ak si sa pre neho už rozhodol, tak nemôžeš povedať *neviem - možno - snažím sa*.

Takže ak verím v Ježiša, potom som oblečený do Jeho spravodlivosti a nemusím prinášať Bohu svoje úsilie s prosbou: *Bože príjmi ma, veď ja sa snažím*. On ťa prijíma kvôli Ježišovi, nie kvôli tvojej dobrej snahe.

Ale pozor: On bude od teba očakávať nový život a ty musíš zo seba dávať to najlepšie. Nemôžeme povedať: *Som dokonalý a urobil som všetko, čo si chcel*. Ak budeš chcieť mať svoju spravodlivosť, satan nájde veľa príležitosti na to, aby ti zranil srdce.

Keď si si istý, že Ježiš zomrel za teba, potom ťa nebude trápiť satanovo obviňovanie. Teda keď aj padneš - a to určite sa stane - tak vstaneš a vyznáš sa nášmu Bohu, ktorý odpúšťa, lebo hrešiť nie je životným štýlom kresťana. Treba sa tešiť z toho, keď nepadneš, ale ak sa ti to stane, tak vstaň a choď ďalej. Vyznaj svoj pád a potom si buď istý, že ťa Ježišova krv očistí a zasa budeš pred Bohom čistý a spravodlivý. Ale zároveň pamätaj na to, že ti bolo odpustené nie je pre tvoju dobrotu, ale pre Jeho milosť: *Ako je vzdialený východ od západu, tak vzd'aluje od nás našu nepravosť*. (Ž 103,12). Stretne sa niekedy východ so západom? Nikdy. Teda tvoje hriechy sú tak ďaleko od teba a už sa nevrátia. Toto je tvoja duchovná obrana, keď vieš o tomto odpustení v Kristovi. Som si istý odpustením v Kristovi, a preto mám spravodlivý vzťah s Bohom. Kvôli Ježišovi sa Boh pozerá na teba ako na spravodlivého človeka. Teda som ospravedlnený nie svojou spravodlivosťou, ale Kristovu spravodlivosťou.

Uvedom si: ty si mal visieť na kríži, lebo ty si bol zlý, ty si bol hriešny, ty si mal byť zabitý; to sa malo stať tebe a nie Ježišovi. Ale Boh toho, ktorý bol nevinný, urobil hriechom, zavesil ho na kríž, aby ty si bol spravodlivý, aby si mohol žiť. Toto je spravodlivosť daná nám skrze vieru, ty len musíš veriť, že to tak je. Toto je obrana proti výčitkám Zlého, proti zlému svedomiu, proti ohováraniam.

Tieto veci viery pôsobia a sú uplatňované skrze lásku: „v Kristovi Ježišovi ani obriezka nič neznamená, ani neobriezka, ale viera činná skrze lásku. (Gal 5,6).

Viera je spojená s láskou. Nikdy nie je láska povýšená nad vieru. Evanjelium najviac hovorí o viere a nie o láske, lebo víťazstvo v Kristovi máme skrze vieru. Láska k Nemu sa prejavuje poslušnosťou voči Jeho príkazom a požiadavkám: *Ak ma milujete, budete*

zachovávať moje prikázania (Jn 14,15.23). Láska je teda prejavom viery. Ak sa budem usilovať byť milým človekom bez toho, aby som chápal, kto je Ježiš, moja láska bude zlyhávať. Prečo? Lebo nemám dôvod byť naplnený láskou a dávať ju ďalej.

Sú ľudia – a možno aj my patríme niekedy k nim, ktorí hovoria: *Toto neurobím, lebo by to bolo falošné, lebo to tak necítim...* Viete, čo najviac obdivovali pohanovia na prvých kresťanoch? To, že si nerobili zle, keď na to práve mali chuť. Nerobili to, pretože sa rozhodli to nerobiť. A toto je skutočná láska.

Boh sa ťa nebude pýtať, či si prežíval pocity láskavosti alebo dobroty voči druhým ľuďom, ale či si prejavil lásku bez ohľadu na to, čo si prežíval. Ak sa rozhoduješ na základe toho, čo prežívaš a nazývaš to láskou, klanáš sa svojim pocitom. Nikdy nemôžeš povedať: *Ja tam nejdem, ja to neurobím, lebo ho neznám...* Musíš uplatniť poslušnosť viery voči Ježišovi. Teda sa podriaď Jeho požiadavkám. Ináč tvojím merítkom už nie je evanjelium Ježiša Krista, ale tvoje vlastné evanjelium.

Láska nás chráni pred zlými vecami: pred zlobou, agresivitou, neodpustením, závisťou, horkosťou, sklúčenosťou, hnevom, poddávaním sa, presadzovaním sa, nepravosťou, pýchou a pod.. Ak máš lásku, tieto veci nebudú vnikáť do tvojho srdca, lebo ťa chráni pancier spravodlivosti viery v Ježiša Krista. A láska to je praktické rozhodnutie, nie emócie (tie sú len doplnkom, aj keď podstatným): *Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa všetko vydrží.* (1Kor 13,4-7).

Povedz úprimne: Kto ťa prinúti robiť tieto veci? A práve vtedy, ak sa ti nechce, kto ťa presvedčí, aby si bol taký? Nikto. Len ak veríš Ježišovi, budeš ochotný... A potom zažiješ aj moc lásky - v prítomnosti veľmi zlých ľudí zrazu budeš môcť byť kanálom Božieho dotyku.

Toto je druhá časť výzbroje, ktorá je nám daná, aby nás Zlý neporazil. Ak nosím na sebe pravdu, ak som oblečený v pancieri viery spravodlivosti a lásky, môžeš začať víťaziť v duchovnom boji.

Výzva

Denne si obliekaj pancier spravodlivosti a lásky: rozhodni sa pre Ježiša.

VIII.

„obujte si pohotovosť pre evanjelium pokoja“ (Ef 6,15)

Rímsky vojak nosil ťažké kožené sandále. Vpredu mali otvor na prsty a mali okované podošvy, boli priviazané remienkami až do polovice lýtok. Umožňovali mu pevný pohyb, dlhé pochody a pevný postoj, bránili pošmyknutiu sa.

Dobrá obuv je prostriedok, ktorý nám umožňuje, aby sme **boli pripravení**, aby sme boli k dispozícii. Obuv nám dáva nasadenosť, to znamená, že sa mám o čo oprieť. Dáva nám možnosť konať s odvahou. Topánky sú **základom efektívnosti**.

Ak je na vojne vyhlásený stav poplachu, tak si neslobodno vyzúvať topánky. Keď je vojak v strážnej službe, tak musí spať obutý a oblečený. Ak by bolo potrebné rýchlo konať a ty by si strácal čas hľadaním topánok a šnurovaním, mohlo by byť rýchlo po tebe.

Byť obutý v pre evanjelium pokoja je možné vysvetliť dvoma spôsobmi – podľa gramatickej väzby:

Evanjelium pokoja nech je pre vás obuvou, aby ste mohli pevne stáť

Ide o dvojaký pokoj, ktorý plynie:

1. zo správneho vzťahu s Bohom

Ak žijem evanjelium – ak som poslušný Pánovi, ak sa snažím mu rozumieť, ak ho nasledujem, ak ho hľadám a idem za ním, potom sa ho nemusím báť – nemusím mať strach. Môžem mať radosť, môžem mať pokoj, ktorý mi dáva pevnosť v boji proti nepriateľovi.

2. z nových vzťahov s bratmi a sestrami

Nemusím súťažieť, nemusím ľudí presviedčať, že som dôležitý, že som dobrý na to, aby ma mali radi. Sú to nové vzťahy, ktoré **som dostal**: sú plné pokoja a plynie z nich pokoj. Mám pevnú oporu svojich nôh, môžem dobre bojovať proti silám zla.

Čo je základom takýchto vzťahov?

Pravda: **Boh miluje všetkých rovnako**. Je ťažké si to predstaviť, ale tvojho protivného suseda miluje rovnako ako teba. Boh ťa nikdy nebude prijímať viac, ani keď budeš svätejší. To je hlboký duchovný omyl: robiť výkony, aby sme boli za ne ocenení.

Mnohí hovoria deťom: „Buď dobrý, lebo Pán Boh ťa nebude mať rád. Ak nebudeš dobrý Ježiško neprinesie darčeky.“ Alebo ak urobia niečo zlé: „Pán Boh ťa za to potrestá.“ Akú predstavu bude mať to dieťa o Ježišovi? Keď hovoríme deťom, toto nerozbi, toto je drahé, toto je po babke, toto nechytaj... Viete aké posolstvo si z tohto deti odnášajú? Veci sú

drahšie ako ja. Deti a ľudia počúvajú to, čo je povedané vnútorne, nie to, čo je povedané do uší.

Teda ešte raz: mojím cieľom nie je snažiť sa viac zapáčiť Bohu alebo ľuďom, aby ma viac prijímali. Boh ma už prijal, a to mi dáva absolútnu istotu. Preto urobím pre Neho všetko.

Voči čomu nás chránia topánky?

Skúšali ste už chodiť bosí ... horúci piesok, kamene ...? Čo sú v duchovnom zmysle tieto kamienky a rôzne ostré predmety, po ktorých musíme kráčať? Sú to každodenné ťažkosti a našou úlohou je po nich kráčať. Mnohí si to však obrátia: nie oni kráčajú po ťažkostiach, ale ťažkosti kráčajú po nich. Lenže zabúdajú na jednu pravdu: **naš život nevedú okolnosti ale Boh.**

Niektorí ľudia vedia úžasne hovoriť o svojich problémoch. Sú radi, že to mohli niekomu povedať. Keď budeš stále horekovať, problémy ťa prerastú. Keď sa budeš pozeráť len na svoj problém, tak tu bude len problém a ty. Ale keď sa pozrieš na Boha, uvidíš svoj problém, seba a Boha v inom svetle. **Uvedom si**, že sústredenie sa na seba je nepriateľským postojom voči Bohu (porov. Rim 8). Nemôžem stále hovoriť: *počuj Pane, ešte toto si nevyriešil..., ešte toto mi chýba..., ak ma neuzdravíš, tak nemôžem nič robiť...* Áno, mám rany, ale mám aj Uzdravovateľa. A keď ma neuzdravuje, tak je to Jeho záležitosť, jeho čas, jeho starosť alebo moja chyba.

Keď sa prestaneš toľko skúmať, nebudeš sa toľko vŕtať v tom, čo ti robí problémy (spytovanie svedomia). Niekedy je to však démon, ktorý ti nahovára: *ešte máš taký a taký problém...* Duch Svätý je iný: On povie konkrétne, čo s tým treba robiť. Ak to nie je tak, potom je to satan, ktorý ťa zneisťuje: *je tu niečo zlé, ale neviem čo a cítim sa z toho na nič...* Toto je od Zlého, toto treba rázne odmietnuť.

Všetky okolnosti v mojom živote slúžia k tomu, **aby Boh dosiahol to, čo chce On.** Ja mám kráčať po ťažkostiach života, po prekážkach, ktoré mi démoni pripravujú a sila evanjelia mi dá do všetkého pokoj. Rôzne krízy, hádky a nedorozumenia budú prenikať do môjho života, ale sila evanjelia mi dá vnútorný pokoj. Ani najväčšie ťažkosti mi ten vnútorný pokoj nezoberú.

Predstavte si oceán zmietaný veľkou víchricou - vlny, ktoré sa dvíhajú do obrovských výšok. Stačí sa však ponoriť pár metrov pod hladinu - úplný pokoj. Toto je vlastne obraz toho čo sa odohráva v človeku, ktorý si obul pohotovosť pre evanjelium pokoja: bude mať stále nejaké starosti, problémy a krízy, ale vo vnútri bude mať pokoj a nikto mu ho nevezme.

Tu nejde o postoj „**je mi to jedno, ja to vydržím**“ alebo „**som kresťan, tak to musím pretrpieť**“ – to by bolo klamstvo. Nevšimáť si veci telesným spôsobom - z toho sú

vredy, zlá krv a depresie. Tu ide o niečo iné. O vedomý pokoj a istotu v srdci, ktorá pramení z Boha. Pramení z presvedčenia, že ma Boh prijal, preto sa nemusím o seba báť. Som Boží priateľ - nie nepriateľ. Viem, že budem žiť večne, a preto mám v srdci pokoj. To znamená, že nežiješ svoj čistý kresťanský život preto, aby ťa Boh prijal, ale preto, lebo ťa **už prijal**. Ak toto nemáš vyriešené, tak stále budeš vyčerpaný a nepokojný.

Musím jasne odpovedať na otázku: Prijal ťa Pán alebo nie? Máš pokoj, lebo vieš čo sa ti stalo, vieš kto si, odkiaľ si prišiel, kam pôjdeš, vieš, čo sa s tebou deje? A čo s tým, o čom nevieš? **To čo neviem, vie môj Pán, a to mi stačí, viac vedieť nepotrebujem.**

Topánky sú pohotovosťou ohlasovať dobrú správu

Máš byť vždy pripravený svedčiť o Kristovi. Hovoriť o tom, že Ježiš je tvorca pokoja, že od Neho máš život. Si na to pripravený? Si schopný to robiť hocikedy a hocikde?

My kresťania musíme rozumieť evanjeliu a musíme ho vedieť dobre vysvetliť. **Ste si istí, že to viete?** Ježiš jasne povedal: *choďte a ohlasujte... ja som vám dal moc, aby ste získavali druhých...* A my tú moc máme (porov. Mt 28,19-20). Keď pôjdeme a budeme hovoriť ľuďom evanjelium a náš život bude žité evanjelium, potom bude za nami moc evanjelia a táto moc dokáže ľudí zasiahnúť a zmeniť.

V Písme môžeme nájsť tieto **výzvy**:

1. využívajte čas (Kol 4,5): v tvojich 24 hodinách denne je vždy určitý čas na to, aby si ohlasoval Ježiša Krista akýmkoľvek spôsobom.

2. vaša reč nech je vždy milá, soľou korenená, aby ste vedeli, ako máte každému odpovedať (Kol 4,6): stále musíš vedieť, ako ku komu prehovoriť.

3. stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás (1Pt 3,15): musíš vedieť zvestovať evanjelium všetkým, ktorí majú záujem; musíš vedieť odpovedať na otázky ľudí z vonku, aj ľudí ktorí sú formálne v Cirkvi; musíš vedieť odpovedať na to, ako je to s Bohom a s tebou.

To si však vyžaduje prípravu? Štúdium Písma, štúdium katechizmu. Musíš mať jasno v oblastiach kresťanského života a v pravdách viery, lebo dnes je mnoho tých, ktorí hovoria zriedené evanjeliu. Musíš sa vedieť dobre orientovať, aby si ukázal pravdy viery. Takáto bdela **pohotovosť a nasadenosť** je veľkým stabilizujúcim faktor v tvojom živote.

Ak budeme hovoriť o tom, čo nemáme, čo sami neprežívame, budeme len podávať informácie. Ľudia vycítia, či to, čo hovoríme sú teórie alebo je to skutočnosť. Evanjelium zbavené života nemá moc, kázanie z kníh nemá moc. **Nezabúdajme**, že Evanjelium neprišlo

na to, aby spravilo svet lepším, ale preto, aby nás spasilo; aby sme mohli prísť k Bohu Otcovi. Nemôžeme povedať ľuďom: buďte lepší. Môžeme im doniesť Krista a oni potom budú iní. Spraviť človeka lepším nie je náš cieľ. Naším cieľom je priniesť svetu spásu v Kristovi.

Mať obuté topánky pre evanjelium pokoja znamená *sústrediť svoju pozornosť na druhých*. Sústrediť pozornosť na tých, ktorí nepatria Pánovi, ktorí nekráčajú s Ním. Plakať za tých, ktorí sú stratení a prinášať im evanjelium vhod aj nevhod.

Zabudni na seba a choď či už na ulicu, za priateľmi alebo kdekoľvek, ale prines tam evanjelium. **Pozor**, niekedy to nie je Pán, kto ťa núti do služby. Je to démon, aby ťa unavil a odstabil. Všimni si Ježiša: On sa utiahol a vôbec sa netrápil, že tam stáli zástupy ľudí, a inokedy sa zľutoval a zvestoval im pokoj a uzdravoval ich.

Výzva

Buď obutý do evanjelia pokoja: pohotový a pripravený svedčiť kedykoľvek ťa o to požiadajú.

IX.

„vezmite štít viery“ (Ef 6,16)

Rímski vojaci používali dva druhy štítov: ľahký (malý, pripevnený na ľavej ruke) a ťažký. Pavol myslí na ťažký štít: bol oválny a mal 2,1 x 0,75 m, zakrýval celého človeka. Bol veľký ako úzke dvere, ktoré dnes používame zvyčajne do špajze, či na WC. Bol zložený z dvoch vrstiev lepeného dreva, potiahnutý plátnom či kožou, niekedy aj kovom. Zvyčajne ho vojak pred bojom namočil do vody, aby koža bola mokrá, teda aby uhasil ohnivé šípy – šíp namočený do smoly a zapálený. Bola to najúčinnější ochrana. Vojaka takmer dokonale chránil. Pokiaľ sa nevystřčil nevhodne, nebolo ho možné zasiahnuť.

Často si mnohí myslíme, že je lepšie sa ničomu, čo sa týka diabla nevenovať, lebo ak mu niečo spravíš, tak strašne zle skončíš. Treba veľmi jasne povedať: je absolútne normálne, že na teba Zlý zaútočí. Útoky z jeho strany ťa okrem iného môžu aj potešiť, lebo sú znamením, že sa približuješ k Pánovi a diabol nechce, aby si to robil. Preto, keď letia na teba šípy Zlého, skry sa za štít viery.

Ako?

Už druhýkrát sa stretávame s vierou: pancier spravodlivosti a teraz štít viery. Je však medzi nimi rozdiel: pancier je viera pre osobnú spravodlivosť a prijatie u Boha; štít viery slúži k ochrane nás samých a všetkých i všetkého, čo nám Boh zveril.

Sú dva druhy viery:

1. viera v Boha, v jeho existenciu

Uznávam, že (nejaký) Boh je, alebo, že je „niečo nad nami“. Viera typu veď ja verím, alebo však som z kresťanskej rodiny - takáto viera nám v boji vôbec nepomôže. Takúto vieru má aj satan a démoni a trasú sa z toho strachom (porov. Jak 2,19). Oni vedia, že Boh je, ale boja sa Ho. Je to neosobná viera, len vedomie o Bohu; toto človeku nepomôže. Satan vie, že Boh je, ale nestal sa jeho priateľom, nemá v Neho dôveru.

2. viera v Boha v zmysle dôvery

Štít viery je práve táto dôvera Bohu. Je to istota v Bohu, ktorého poznám, a preto sa mu úplne dávam do jeho rúk. Je to dôvera a istota, že tento Boh ma neopustí a nesklame. Je to istota, že On vie lepšie ako ja, čo je pre mňa dobré. Je to istota, že On má veci pod kontrolou.

Z dôvery vyplýva požiadavka poznania Pána

Musím poznávať Pána ako toho, kto ma naozaj nikdy neopustí, kto naozaj vie, čo potrebujem; ako toho, komu naozaj môžem dôverovať.

Poznanie Pána sa skladá z dvoch skutočností:

1. vedomosť

Vedomosti o Bohu nájdem v prvom rade v jeho slove. Tu však nejde o naučenie sa na skúšku – urobím skúšku a potom zabudnem. Božie slovo si musím deň čo deň privlastňovať: opakovať si jednotlivé výroky tak, že vložím do nich svoje meno, alebo ich budem hovoriť o sebe. Príklad: Lebo ste nedostali ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: „Abba Otče!“ (Rim 8,15) - Nedostal som ducha otroctva, aby som sa musel zasa báť, ale dostal som Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom volám: „Abba Otče!“

Ďalším zdrojom, ktorý hovorí o konkrétnej Božej blízkosti, je svedectvo bratov a sestier: mám vedomosť, že Boh koná aj dnes.

2. skúsenosť

S vedomosťou (poznatkami) o tom, aký je Boh, musím začať pracovať – uplatňovať v praxi. Musím sa učiť spoliehať na Boha v každej oblasti a okolnostiach svojho života, vo

všetkom čo prežívam. Musím sa učiť konať na základe jeho slova: vyhlasovať jednotlivé prísľuby práve v ťažkých a zlých okolnostiach.

Teda nelamentovať, prečo práve ja. Toto je reptanie a nie spoliehanie sa na Pána. Áno, nie je jednoduché dôverovať Bohu, keď vládnu tí, ktorí majú široké lakte; keď moje modlitby za uzdravenie nie sú vypočuté; keď nemám prácu; keď iní sú na tom stále lepšie a ja...; keď Boh dopustí toľko zla; keď nekoná podľa mojich predstáv a pod.. Je ťažké uveriť, že mi Boh chce dobre, keď mám práve iný pocit. Je ťažké uveriť, že On vie, čo je pre mňa dobré, keď sa všetko okolo mňa rúca (z Písma je úplne jasné, že nás zastihnú aj zlé časy). Ani deťom sa nezdá, že trest alebo výprask je pre ich dobro.

Dôverovať znamená jednoducho dať Ježišovi aj svoje predstavy o tom čo, ako a kedy má Boh urobiť. Mám sa spoliehať na to, že všetko slúži k dobrému tým, ktorí milujú Boha (porov. Rim 8,28), a že Boh povedal: nikdy sa ťa nezrieknem, ani ťa neopustím (porov. Žid 13,5).

O takomto štíte viery platí, že uhasí všetky horiace šípy Zlého.

Čo sú to horiace šípy Zlého?

Sú to jeho snahy poškodiť ma a ublížiť mi. Zlý útočí na:

- myseľ (bude ti podsúvať myšlienky proti Bohu a zvádzať ťa, aby si im veril);
- srdce (túžby - čo je v ňom, to z neho vyteká);
- telo (fyzické i duchovné zdravie);
- materiálne zabezpečenie (majetok, financie);
- najbližších (choroba, nešťastie, smrť – som nešťastný, sklúčený, bezmocný).

Bude jednoducho útočiť na akúkoľvek oblasť, ku ktorej sa bude môcť dostať. Zvyčajne to začína malomyseľnosťou: obviňovaním, falošným pocitom viny, pochybnosťami, pokúšaním k neposlušnosti, k vzbure, k svojvôli, vzbudzovaním žiadostivosti, zastrášaním (naliehanie na mňa zo strany iných v oblasti na, ktorú som citlivý) a pod..

Keď niečo z tohto v sebe začínam vnímať - pozorovať, je to znamenie horiacich šípov Zlého. Vtedy mám zdvihnúť štít viery a vzývať Pána, lebo *jeho pravda je štítom a pancierom, nebudeš sa báť nočnej hrôzy, ani šípu letiaceho vo dne, ani moru, čo sa tmou zakráda, ani náказы, čo pustoší na poludnie* (Ž 91,4-6);

Štítom viery mám chrániť seba, všetkých a všetko, čo mi Boh dal a za čo nesiem aj zodpovednosť. Preto mám vzývať Pána: *ty si môj štít, sila mojej spásy a môj ochranca* (Ž18,3).

Štít viery nezabráni nepriateľovi, aby na teba strieľal ohnivé šípy, ale zabráni tomu, aby ťa tieto šípy zranili.

Výzva

Používaj štít viery vždy, keď zbadáš útok Zlého: poznávaj Pána a opieraj sa o toto poznanie.

X.

„zoberte si aj prilbu spásy“ (Ef 6,17a)

Zo skúseností vieme, že väčšina duchovných bojov sa odohráva v mysli, v hlave, preto ju musíme mať dobre chránenú.

Prilba bola kožená alebo kovová - z bronzu či železa. Pokrývala celú hlavu až dozadu. Bola veľmi silná, nedala sa prebiť mečom, len ťažkou sekerou alebo kladivom. Kto mal túto prilbu na hlave, mal veľkú výhodu, pretože kým sa niekto zahnal ťažkým kladivom na neho, tak už mohol byť dávno mŕtvy. Prilba mala zvnútra jemnú výstelku, aby netlačila alebo ak niekto po nej dobre tresol, aby vojak nemal problémy. Mala pierka na vrchole a vyvolávala dojem, že vojak je vysoký. Okrem toho chránila nos a niekedy aj oči - tvoj život s Kristom musí ovplyvňovať aj tvoj pohľad na svet (nielenže sa dokážeš nepozerať na veci, ktoré sú hriechne, ale aj, že dokážeš pozeráť na veci Božími očami).

Čo je to spása?

1. Večný život - život, ktorý môžeme žiť už tu a teraz.
2. Oslobodenie, záchrana, vytrhnutie od Zlého.
3. Prítomnosť Boha v človeku ako Stvoriteľa i Dobra.

Je to niečo, čo zasahuje do každej oblasti môjho života - fyzického, duševného, duchovného: do modlitebného života, manželského života, do financií. Boh ti chce do všetkého hovoriť a chce stále usmerňovať tvoje zmýšľanie... Nepříjemné čo?! Ako mama, ktorá neustále napomína dospelé deti.

Spása znamená predovšetkým **večný život**.

Si spasený? Si zachránený? Áno či nie? Máš istotu? Nepochybujes? Veríš tomu?

Spása ma tzv. eschatologický charakter – „**už a ešte nie**“. A práve tu sa odohráva najväčší duchovný boj: Čo len so mnou bude, mňa Boh asi nepríjme... Boh nemôže pohnúť s mojimi hriechmi... Boh ma nemá rád... Boh nemá o mňa záujem... Toto nie je nič iné, ako útok na tvoju spásu; na skutočnosť, že si prijatý Bohom. Božie slovo jasne hovorí: *On nás podľa dobrotivého rozhodnutia svojej vôle predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho adoptovanými synmi na chválu a slávu jeho milosti, ktorou nás obdaroval v milovanom Synovi. V ňom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov, podľa bohatstva jeho milosti, ktorou nás štedro zahrnul vo všetkej múdrosti a rozumnosti... V ňom ste boli aj vy, keď ste počuli slovo pravdy, evanjelium o svojej spáse, a keď ste v neho uverili, označení pečaťou prisľúbeného Ducha Svätého, ktorý je závdavkom nášho dedičstva na vykúpenie tých, ktorých si získal, na chválu jeho slávy... Ale Boh, bohatý na milosrdenstvo, pre svoju nesmiernu lásku, ktorou nás miluje, hoci sme boli pre hriechy mŕtvi, oživil nás s Kristom - milosťou ste spasení - a s ním nás vzkriesil a daroval nám miesto v nebi v Kristovi Ježišovi, aby ukázal v budúcich vekoch nesmierne bohatstvo svojej milosti dobrotou voči nám v Kristovi Ježišovi. Lebo spasení ste milosťou skrze vieru; a to nie je z vás, je to Boží dar: nie zo skutkov, aby sa nik nevystatoval. (Ef 1,3-14. 2,1-10).*

Uvedomuješ si, že **patriš do naj rodiny** na svete. Je veľa bohatých rodín, je veľa slávnych rodín, je veľa vplyvných rodín, ale tá Božia je zo všetkých naj.

Zlý prichádza a snaží sa mi nahovoriť opak: *nemôžeš to brať doslova, to je len obrazne povedané...* Začne ti podsúvať sebaľútosť: *večný život nestojí za nič... Boh je zlý... ničí ťa...* – stratíš vedomie toho, čo máš. Mnoho ľudí, ktorí sa rozhodli kráčať za Pánom, má veľa predstáv, ako by to malo byť. Ak sa nesplnia, stávajú sa malomyselnými. Vtedy prichádza satan a začne im nahovárať: *život s Bohom je samé odriekanie, samé trápenie, nemôžeš hrešiť, nemôžeš si užívať ako iní, čo vlastne z toho máš...* Čo sa stáva, ak ľudia uveria týmto slovám? Zatrpknú a nadávajú na Boha, na Cirkev, na spoločenstvo... Často sa čosi podobné stáva aj vedúcim a tým, ktorí slúžia Bohu v prvej línii: Slúžia naplno Bohu i druhým, a ak sa im nedostáva uznania, tak najprv ich modlitba sa zmení na výčitky a neskôr strácajú kontakt s Bohom i skončia v zatrpknutosti voči Cirkvi i blížnym. A to len preto, že si nepoužili prilbu spásy.

Toto sú veci, ktoré sa netýkajú mojich pocitov či zážitkov. Sú to veci, ktoré sa týkajú Božieho slova a toho, čo ti Boh hovorí – jeho prisľúbení. Tu nezáleží na mojich pocitoch. Spása je vec Božej pravdy. Je to vlastnenie pravdy. Katechizmus Katolíckej cirkvi hovorí

jasne: „Boh totiž chce, aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu“ (1Tim 2,4). Boh chce, aby všetci dosiahli spásu poznaním pravdy. (KKC 851).

„prilbu nádeje na spásu“ (1Sol 5,8)

Vlastniť nádej na spásu znamená byť presvedčený, že keď zomriem, tak Boh ma zoberie k sebe. Znamená to, že sa nemusím báť smrti, nemusím mať strach.

Božie slovo nám hovorí, že sa máme tešiť na druhý Kristov príchod. Ak sa netešíš na Ježiša, nemáš nádej na spásu. Radosť na okamih mojej smrti je nádejou na spásu. A práve touto nádejou beriem Zlému úplne najväčšiu zbraň, ktorú má v rukách, lebo Zlý ma nemôže zastrašiť ničím väčším, ako je práve strach zo smrti.

Tešíš sa na smrť? Pozor: správna túžba po smrti neznamená: *Bože už ma zober, lebo nevládzem; lebo už nechcem trpieť...* Musím byť pripravení odísť, každý deň, každú minútu... Nesmiem sa báť smrti. Ak si prijal Krista, smrť nemá nad tebou moc

Teda **dať si prilbu spásy znamená** jasne vedieť, kto som a kto budem, keď budem ďalej kráčať s Ježišom. Vtedy sa nebudem báť smrti. Zlý ma už nebude mať čím strašiť ... Čím ma môže strašiť, keď jeho najväčšia zbraň sa zlomila? Dať si prilbu spásy znamená obliecť si Kristove zmýšľanie ... Nedaj si vziať tieto dva aspekty: to, čo si a to, čo s tebou bude.

Výstelka v prilbe je veľmi dôležitá vec.

Veci spásy sú totiž veľmi tvrdé fakty. Lebo viera je niečo, čo sa dotýka neviditeľných vecí, neviditeľných prísľubov – bez ohľadu na to, čo sa deje. Preto veriť je niekedy veľmi ťažké. A táto výstelka v prilbe spásy je vlastne Božia prítomnosť. Ak totiž si brániš svoju spásu, nedovolíš, aby bola spochybnená, nedovolíš, aby bolo spochybnené Božie slovo v tebe, ak dostávaš údery po prilbe spásy (výsmech zo strany blízkych, spochybňovanie), tak zažívaš Božiu prítomnosť... Boh k tebe prichádza a povzbudzuje ťa: *neboj sa, som s tebou...*

Spása je **dar** - *milosťou ste spasení* (Ef 2,5).

Jedno z pokušení Zlého je klamstvo: *nebudeš spasený, lebo si zlý človek... spáchal si v živote veľmi veľa hriechov...* Lenže spása je z milosti. To znamená, že Boh sa rozhodol (a nie ty) prísť k tebe a dať ti vieru. Boh sa rozhodol, že zmaže tvoje hriechy Ježišovou krvou. Tvojou úlohou je vďačnosť a prinášanie radostného života - života plného Božích skutkov. Spása sa nedá zaslúžiť - to je moderná heréza, už sa raz v Cirkvi objavila (pelagianizmus) a bola odsúdená.

Duchovný boj sa predovšetkým a najčastejšie odohráva v mysli. Nemusí to byť jednoduché, často **môže ísť o tvrdý boj**: môžeš sa modliť, môžeš sa postiť a stále to neprestáva – dotieravé myšlienky, rúhavé myšlienky, výčitky, spochybňovanie a pod.. Pavol do tejto situácie jasne hovorí: *Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč?* (Rim 8,35).

Nasadiť si prilbu spásy znamená **žiť s vedomím**, že nič ma nemôže odlúčiť od Kristovej lásky. Ani žiadny útok Zlého na moju myseľ, lebo: *zbrane nášho boja nie sú telesné, ale majú od Boha silu boriť hradby. Boríme výmysly a každú pýchu, čo sa dvíha proti poznaniu Boha. Pútame každú myseľ, aby bola poslušná Kristovi* (2Kor 10,4-5). Máš moc premeniť svoju myseľ, ak budeš prosiť Boha. Zmeň svoju myseľ a odídu z nej veci, ktoré ti spôsobujú problémy, neveru, odpadnutie od Boha, úzkosti, depresie, sebaľútosť a všetko, čo ti bráni kráčať za Pánom.

Nech vám Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, dá Ducha múdrosti a zjavenia, aby ste ho poznali. Nech osvieti oči vášho srdca, aby ste vedeli, aká je nádej z jeho povolania, aké bohatstvo slávy je z jeho dedičstva vo svätých, a aká nesmierne veľká je jeho moc pre nás veriacich podľa pôsobenia jeho mocnej sily (Ef 1,17-19).

Výzva

Každý deň si nasad' na hlavu prilbu spásy: teš sa na druhý Kristov príchod.

XI.

„meč Ducha, ktorým je Božie slovo“ (Ef 6,17a)

Všetky zbrane duchovného boja, o ktorých sme doteraz hovorili, slúžia k obrane a ochrane pred zranením. Jedine meč slúži aj ako útočná zbraň. Môžeš mať všetku výzbroj – opasok pravdy, pancier spravodlivosti atď. - na sebe, ale ak nebudeš mať v ruke meč, nedokážeš zahnať nepriateľa. Budeš síce dokonale chránený pred zranením (hlavne štítom viery veľkým ako úzke dvere), ale nepriateľ bude stále okolo teba poskakovať.

Odohnať nepriateľa dokážeš jedine mečom Ducha – Božím slovom. Prečo? *Lebo živé je Božie slovo, účinné a ostrejšie ako každý dvojsečný meč; preniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca. A niet tvora, ktorý by bol preň neviditeľný. Všetko je obnažené a odkryté pred očami toho, ktorému sa budeme zodpovedať.*

(Hebr 4,12-13). Božie slovo *rozsudzuje* aj najtajnejšie motívy tvojho vnútra. Preniká do najhlbšieho vnútra osoby a všetko je mu odkryté, nič sa nedá utajiť, nikto sa nemôže skryť.

Ježiš sám používal tento meč: *Tu pristúpil pokušiteľ a povedal mu: „Ak si Boží Syn, povedz, nech sa z týchto kameňov stanú chleby.“ On odvetil: „Napísané je: Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ Potom ho diabol vzal do svätého mesta, postavil ho na vrchol chrámu a vravel mu: „Ak si Boží Syn, vrhni sa dolu, veď je napísané: Svojim anjelom dá príkaz o tebe a vezmú ťa na ruky, aby si si neuderil nohu o kameň.“ Ježiš mu povedal: „Ale je aj napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“ A zasa ho diabol vzal na veľmi vysoký vrch, ukázal mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu a vravel mu: „Toto všetko ti dám, ak padneš predom mnou a budeš sa mi klaňať.“ Vtedy mu Ježiš povedal: „Odíď satan, lebo je napísané: Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť.“ Tu ho diabol opustil a prišli anjeli a posluhovali mu. (Mt 4,3-11).*

Uvedom si jednu skutočnosť: Ani Ježiš, ani satan nepochybujú o pravdivosti a autorite Písma. Satan vedel, že Písmo hovorí pravdu, ale vždy prekrútil jeho zmysel a zvädzal k pochybnostiam: *Ak si Boží Syn ... Rátaj s tým, že to bude hovoriť aj tebe: Ak si Božie dieťa, urob zázrak... uzdrav toho človeka... ak si Božie dieťa, musíš teraz urobiť zázrak... musíš teraz uzdraviť toho človeka...* Toto však nie je pravda. Áno, je napísané, že ľudia sa budú uzdravovať, ak budeš na nich vkladat' svoje ruky a modliť sa za ich uzdravenie. Ale nie je napísané, že sa to stane vždy, v každom prípade a hneď. Je napísané, že sa to bude diať, ale nie tak ako to chcem ja, ale ako to chce Boh a vtedy, keď to On bude chcieť.

Satan chce otriasť tvojou dôverou a istotou v Božie slovo: *Je to tak? Naozaj si si taký istý, že je to tak?* On ti ponúkne iný význam slov a vyzve ťa k tomu, aby si to dokázal. Presne to urobil aj Ježišovi: *vrhni sa dolu, veď je napísané: Svojim anjelom dá príkaz o tebe a vezmú ťa na ruky...* Ale tam nie je napísané, že keď si ty zmyslíš kedykoľvek skočiť z nejakého okna či vežiaka, tak ťa anjeli zachytia...

Čo robil Ježiš? Aká bola jeho odpoveď? *Napísané je: Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.* Ježiš neargumentoval, nepresviedčal, nehádal sa, len jednoducho vyslovil skutočnú pravdu a držal sa jej. Citoval presne Písmo a neodvolával sa na svoje skúsenosti, na svoj pôvod, vzdelanie, známosti.

Čo sa stalo? Satan odišiel, nehádal sa. Prečo? On to nemohol zničiť, nemohol počúvať, musel odísť.

Čo robíme my? Dohadujeme sa sami so sebou, svojimi pochybnosťami alebo s niekým, kto nás spochybňuje. Necháme sa ovládnuť svojimi pochybnosťami alebo rečami iných.

Satan bude proti nám používať tú istú zbraň, ktorú používal proti Ježišovi. Použije proti tebe Písmo, ale vždy ho aplikuje nesprávne. Ale ak poznám Božie slovo a budem ho používať, potom sa bude **uvolňovať Božia moc** a satan nič nezmôže. A práve o toto ide. O poznanie Písma, ktoré uvoľňuje Božiu moc. Takémuto používaniu Božieho slova sa **potrebujeme učiť**, aby som jednak nezraňoval sám seba, ale ani ostatných spolubojovníkov.

Čo potrebujem vedieť? Kedy, kde a ako použiť Božie slovo

Nevytrhávaj verše z Písma mimo kontext.

Nespoliehaj sa na Bibliu ako nejakú zaklínaciu formulku (citovať množstvo citátov, ktoré si sa naučil naspamäť).

Ži osobne Božie slovo (poznať zmysel, vierou ho uskutočňovať a spoliehať sa naň).

Ak splním tieto tri podmienky, uvidím účinky autority Božieho slova - ak sa budeš s niekým modliť za uzdravenie, ten človek bude zasiahnutý Bohom, buď nastane fyzické alebo psychické alebo duchovné alebo emocionálne uzdravenie, alebo sa ten človek obráti - niečo sa s ním stane. **Nezabúdaj:** ty nie si zodpovedný za to, čo Boh urobí, alebo neurobí. To je Božia vec, nie tvoja. Tvojou úlohou je modliť sa a používať meč Ducha.

Ježiš nám dal **prísľub:** *Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal.* (Jn 14,26) To pre mňa znamená, že musím byť naplnený Božím slovom tak, aby On mi ho mohol kedykoľvek pripomínať. To ale znamená, že každý deň musím zobrať do ruky Bibliu a študovať ju; modliť sa z nej; vyznávať pravdy, ktoré sú v nej; každý deň pochopiť niečo nové z nej a žiť podľa nej.

Čítaš každý deň Božie slovo? Ak nečítaš Bibliu každý deň, nebudeš mať Božie slovo v sebe, nebudeš poznať Pána. On veľmi jasne povedal: *Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život* (Jn 6,63). Ak nebudeš mať v sebe Božie slovo, nebudeš mať jeho Ducha, nebudeš žiť. Pavol používa gr. slovo *rhema* - predniesť výrok, povedať príkaz, vysloviť rozhodnutie, posledné slovo, prehlásenie alebo kategorické vyhlásenie. Takže doslovný preklad znie takto: *majte vždy meč Ducha, ktorým je kategorické vyhlásenie Božieho slova.*

Modliť sa Božie slovo vlastne znamená konkrétne citovať výroky, ktoré ti Pán vložil do srdca. Bez toho môžeš mať Bibliu v ruke, ale nič sa nestane. Ale keď vo viere jednoducho niečo vyslovíš, tak sa prejaví Božia moc skrze teba - s niekým sa pomodlíš a zrazu cítiš

zvláštnu atmosféru; na niekoho položíš ruky a budeš sa modliť a zrazu ten človek začne plakať a vyznávať svoju slabosť, alebo povie: *musím odpustiť*.

Božie slovo hovorí o používaní meča Ducha. Nemôžem sa vyhovárať, že *ja svedčím svojím životom*. Lebo Pán používa Božie slovo na to, aby prenikol do vnútra človeka, do jeho života, aby ho usvedčil z hriechov a očistil. Preto máš bez váhania uchopiť meč Božieho slova, aby sa ho v tebe zmocnil Duch Svätý a dal ti múdrosť, ako ho použiť. Áno, niekedy je potrebné byť ticho a nehádzať perly pred svine. Ale sú situácie, keď mám jasne vysloviť Božie slovo, lebo takéto **kategorické vyhlásenie Božieho slova** má schopnosť zničiť útoky Zlého. A preto použiť meč Ducha, znamená postaviť sa pevne proti Zlému.

Výzva

Denne čítaj Božie slovo aspoň 20 minút. Ak ťa niečo osloví, naučíš sa to naspamäť.

XII.

Doteraz sme hovorili o duchovnej výzbroji, ktorá slúži k našej obrane pred Zlým. Z tejto celej výzbroje jedine meč Ducha je zároveň aj útočnou zbraňou. Je to veľmi silná zbraň, ale môžeš ju použiť len na veľmi blízku vzdialenosť; len pokiaľ ňou dočiahneš. Nedá sa použiť na väčšiu vzdialenosť. Ak poznáš Božie slovo a používaš ho v Duchu Svätom, môžeš sa brániť proti útoku Zlého, môžeš niekomu zvestovať evanjelium, ale nemôžeš to urobiť na diaľku. Potrebuješ preto ešte inú zbraň! Akú?

Modlitba v Duchu je rovnako obrannou aj útočnou zbraňou. Ale pozor - urobil by si veľkú chybu, ak by si sa modlil len preto, že je to zbraň; len preto, aby ťa neobťažoval Zlý, aby si mal vnútorný pokoj.

Modlitba je najstrašnejšia útočná zbraň, aká existuje. Ktosi ju prirovnal k balistickej medzikontinentálnej rakete. Modlitbou môžeš útočiť kedykoľvek a kdekoľvek, na ktoromkoľvek mieste, v akomkoľvek čase. Niet proti nej obrany. Diabol sa nedokáže brániť proti ľuďom, ktorí žijú v Duchu Svätom a modlia sa. Áno, môže ich pokúšať, ale nemá proti nim zbraň.

Ako vyzerá modlitba v Duchu?

Vo všetkých modlitbách a prosbách sa modlite v každom čase v Duchu! A v ňom vytrvalo bdejte a proste za všetkých svätých! Aj za mňa ... aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia (Ef 6,18-19).

Vo všetkým modlitbách a prosbách - akýmkoľvek spôsobom, štýlom - Pavol tu nemyslí na modlitbu typu: *Pane, ak môžeš, tak daj aby...*, ale na úpenlivú prosbu, doslova na zápas.

V každom čase – Pavol použil gr. slovo *kairos* – čo doslova znamená požehnaný čas; čas, v ktorom sa má niečo udiat'. Teda každý čas je pre teba požehnaným časom; v každom čase Boh chce niečo pre teba robiť. Každú chvíľu tvojho života posväčuje, aby si sa mohol modliť a prosiť za to, čo On potrebuje. Príklad z Biblie: *„kráľ Herodes položil ruky na niektorých príslušníkov Cirkvi a mučil ich ... rozkázal chytiť aj Petra ... uvrhol ho do väzenia a dal ho strážiť štyrom strážam po štyroch vojakoch ... Ale cirkev sa bez prestania modlila k Bohu za neho. V poslednú noc, ako ho mal Herodes predviesť, Peter spal medzi dvoma vojakmi spútaný dvoma reťazami a strážnici pred dvermi strážili väzenie. Tu zastal pri ňom Pánov anjel ... zobudil ho a povedal: „Vstaň rýchlo!“ A reťaze mu spadli z rúk. ... pod' za mnou!“ Vyšiel von a šiel za ním ... Prešli cez prvú i druhú stráž a došli k železnej bráne, čo vedie do mesta. Tá sa im sama otvorila. Vyšli ňou, a keď prešli jednou ulicou, anjel mu zmizol ... došiel k domu ... kde boli mnohí zhromaždení a modlili sa ... zabúchal na dvere pri bráne ... keď otvorili a uvideli ho, žasli“ (Sk 12,1-17).*

Vytrvalo bdejte - to znamená, že nesmieš ochabovať v modlitbe, nemôžeš si povedať – aj keď to možno tak vyzerá: *To nemá význam, zbytočne sa modlím...* Boh očakáva vernosť v každej situácii. On ťa pozná, vie, čo sa s tebou deje. On ti ponúka milosť, aby si sa mohol vždy modliť s vytrvalosťou. Ponúka ti milosť, aby si neprestal, aby si nezatrpkol, aby si sa neľutoval.

Možno máš skúsenosť, že Boh ťa uprostred noci zobudil a chcel od teba, aby si sa modlil. Ak si bol citlivý, tak si sa začal modliť. Možno ti aj ukázal, za čo sa máš modliť, a možno nie; možno si len prosil, aby sa stala Božia vôľa. A možno si nebol citlivý a spal si pokojne ďalej.

Ak si citlivý, Boh ťa môže použiť. Ak nie, stratíš ten čas a ani si nespomenieš, že ti Boh niečo položil na srdce. Presne ako apoštoli v Getsemanskej záhrade: pre Ježiša to bola najdôležitejšia hodina v jeho pozemskom živote. Zobral si troch z nich, aby boli blízko pri ňom, aby ho videli, aby ho podporovali v modlitbe. A oni zaspali. Boh nikdy nezačne nejaké

dielo bez toho, aby najskôr nevzbudil modlitebníkov – ľudí, ktorí sa budú vytrvalo modliť vo dne i v noci. Vytrvalá modlitba uvoľňuje Božiu moc. Ak ti Boh povie: *bdej!* A ty spíš, prepasieš veci, ktoré chce Boh urobiť.

Proste za všetkých svätých – Ako sa modlíš? Možno len za niektorých ľudí, len za pár vyvolených. Ale Pavol hovorí: *za všetkých...* avšak spôsobom Ducha - modlitbou, ktorú ti vnukne Duch Svätý, a ktorý ťa aj ňou povedie.

Čo to znamená v praxi?

Napríklad niekto v modlitebnom zhromaždení vysloví prosbu: *Prosím ťa Pane za všetkých hriešnikov, aby sa obrátili.* Určite je to dobrá prosba. Ale je to skutočne v Duchu? Podľa čoho to poznám? Ak mi to Pán položil na srdce, tak budem o to prosiť deň i noc, neustále, a nielen na nejakom modlitebnom stretnutí. Ak mi to Pán skutočne položil na srdce, tak nebudem sa modliť sám, ale nájdem ďalších a naozaj sa niečo pohne.

Znamená to aj to, že nebudem sa modliť len za seba a myslieť v prvom rade len na seba, ale otvorím svoje srdce pre akékoľvek potreby, pre akékoľvek Božie dielo. Musím si uvedomiť, že všetci tvoríme jedno telo. Preto sa mám modliť za všetkých, za každý úd tohto tela, nielen za seba. Ak by ti chcel niekto odseknúť možno len prst, tak sa budeš brániť; budeš sa modliť, aby ťa Boh ochránil. A ako to vyzerá v prípade brata či sestry?

Ďalšia prosba na ktorú nesmieš zabúdať: ***Aj za mňa ... aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia*** – za ľudí, ktorí zvestujú evanjelium, aby ich ohlasovanie bolo potvrdzované Božou mocou; za ďalších - nových ohlasovateľov; za evanjelizačné akcie; za modlitebné stretnutia; za seba, aby si mohol pred niekým vydať svedectvo o Ježišovi.

Tieto naše stretnutia, či adorácie u dominikánov, by neboli, ak by tu medzi nami neboli ľudia, ktorí sa za to modlia; ktorým to Boh položil na srdce. Nediali by sa žiadne uzdravenia, žiadne oslobodenia od hriechov, neboli by žiadne slová poznania či proroctva, ak by nebolo týchto modlitieb. A ak to neide, alebo len veľmi ťažko, potom to znamená, že je veľmi málo tých, ktorí sa modlia a postia.

Častokrát sme otvorení na vanutie Ducha. Necháme sa Duchom Svätým priviesť k modlitbe, ale už nenecháme sa Ním viesť počas modlitby. Modlitbu si už potom vedieme často sami: postavíš sa pred Pána a chvíľu sa modlíš svojimi slovami, chvíľu zase v jazykoch, chvíľu možno ruženec alebo aspoň desiatok, chvíľu čítaš Božie slovo - máš svoj systém. Avšak Boh chce od teba, aby si ho **najprv počúval**. Ak sa modlíš bez obsahu; bez toho, čo ti Boh položil na srdce, nebude mať tvoja modlitba silu. Nebudeš mať pomazanie pre modlitbu.

Meč Ducha a modlitba v Duchu veľmi úzko súvisia

Tieto dve zbrane sa nedajú oddeliť:

Ak máš len prečítanú a nie premodlenú Bibliu, môžeš poznať všetky dôležité citáty naspamäť, ale v tvojom živote sa nič nestane.

Ak sa modlíš bez Božieho slova, nemodlíš sa tak, ako to chce Boh. Modliť sa v Duchu znamená modliť sa tak, ako to chce Boh.

Čo spôsobuje Duch Boží?

„tí, čo žijú podľa Ducha, zmyšľajú duchovne... zmyšľat' podľa Ducha je život a pokoj... všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi... ste nedostali ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: Abba Otče! Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti... Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi... ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky... (Rim 8).

Výzva

Buď citlivý na vanutie DS a počúvaj ho: prihováraj sa vytrvalo - aspoň 3x za týždeň - ako Boží bojovník za spoločenstvo, za akcie, za konkrétneho človeka, za to, čo ti Boh položil na srdce.

XIII.

Pôst

Dva pohľady:

1. Dnešný človek: pôst ako náboženský prvok patrí do stredoveku.
2. Východné náboženstvá: pôst očistí človeka od hriechov, prináša vnútorný pokoj, očisťuje telo.

Pôst nie je žiadna magická vec. Áno, je to vec, ktorá patrí k pravidelnému kresťanskému životu, ale nemá moc, ktorú mu pripisujú východné náboženstvá.

Cirkev nás často vyzýva k pôstu a pokániu. My sa možno aj poslušne postíme (aspoň na Popolcovú stredu a Veľký piatok), lenže nevieme jednu zásadnú vec: nevieme, aké máme očakávať ovocie, čo nám cez pôst Boh chce ponúknuť. Ak to neviem, potom to nie je pôst, ale skôr nejaká askéza. A askéza nemá silu ozajstného pôstu, do ktorého nás vedie Pán. Samozrejme, že potom nemôžem získať plnosť požehnania, možno len nejakú malú časť, ale určite nie plnosť. Pôst je viac ako askéza (zriekam sa niečoho, aby som sa cvičil v dokonalosti; v askéze ide o to, čo ja dokážem).

Prečo sa postím?

Lebo to chce Pán a tiež preto, že pôst je:

- 1. prejavom pokánia a pokory pred Pánom;*
- 2. vyjadrením závislosti na Pánovi;*
- 3. prejavom mojej lásky voči Bohu;*
- 4. posilňuje moje prosby (dodáva im väčšiu váhu);*
- 5. duchovnou zbraňou.*

Príklady z Biblie:

Dávid zatúžil po Betsabe, preto dal postaviť Uriáša do prvej bojovej línie a prikázal, aby sa všetci od neho stiahli a nechali ho tam napospas nepriateľom. Tento muž spáchal dva najťažšie hriechy: cudzoložstvo a vraždu. Mal byť okamžite ukameňovaný. Boh mu však odpustil a povedal, že nezomrie, ale zahynie syn, ktorý sa narodí z tohto cudzoložstva. Dávid veľmi ľutoval a sedem dní sa postil. Prosil Pána, aby zmenil svoje rozhodnutie. Po siedmych dňoch dieťa zomrelo. Dávid potom začal normálne jesť a vedel, že Boh to prijal ako vec pokory a pokánia, ale už nezmenil trest (porov. 2Sam 11,1-12,23).

Prorok **Jonáša** ohlasoval hrozbu v Ninive: ešte niekoľko dní a celé toto mesto bude zrovnané. Čo spravil celý národ? Vyhlásili pôst - bez jedla a pitia - počnúc kráľom až po toho najmenšieho. Dokonca ani dobytok nesmel jesť ani piť celé tri dni. Boh sa nad nimi zľutoval. Prijal ich pokánie. (porov. Jon 3,1-10).

Júdsky kráľ **Jozafat**, keď jeho krajinu napadli nepriatelia, vyhlásil v celej krajine pôst. Keď sa modlili a postili, povstal prorok v zhromaždení a povedal, čo majú robiť. Pred vojakmi kráčali speváci a oslavovatelia, keď dorazili na miesto boja, už vlastne nemuseli

bojovať, lebo nepriateľ sa pozabíjal medzi sebou a oni tri dni zbierali korist' (porov. 2Krn 20,1-30) .

Aman v kráľovom mene podpísal rozsudok smrti pre celý Židovský národ v krajine (bola to najväčšia hrozba holokaustu v celých židovských dejinách; väčšia ako za Hitlera, lebo za neho v Európe žila len asi 1/3 z celkového počtu Židov, ale za čias Ester boli všetci Židia pod jedným kráľom, teda boli by zahynuli všetci do jedného).

V tom čase na kráľovskom dvore panoval zvyk, že manželka kráľa si nemohla prísť za kráľom, kedy sa jej zachce, ale iba keď ju zavolá. Ak by prišla za ním, tak jej hrozil trest smrti. **Ester** sa napriek tomu rozhodla ísť za kráľom. Ale najprv poslala odkaz, aby sa všetci Židia tri dni modlili a postili bez jedla a pitia. Ona to samé urobila so svojimi priateľkami v celom kráľovskom paláci. Po troch dňoch sa odvážila predstúpiť pred kráľa a ten ani slovom nespomenul, že by to nemohla urobiť, presvedčila ho a nakoniec Aman bol obesený a národ sa mohol brániť (porov. Est 3,1-8,17).

Prorok **Daniel** bol vo vyhnanstve mimo Izraela spolu s celým národom. Keď čítal Písmo zistil, že Boh predvídal tento trest a že asi o 70 rokov sa vrátia naspäť. Videl, že ten čas je už blízko, a preto sa začal za to prihovárať a postiť. Zriekol sa akýchkoľvek lahôdok, pochutín, dobrých vecí a jedol iba základné potraviny asi 21 dní. Potom mal videnie: prišiel k nemu anjel a povedal mu: „*Od prvého dňa, čo si si upriamil srdce, aby si pochopil a pokoroval sa pred svojím Bohom, sú vyslyšané tvoje slová ... Ale knieža Perzského kráľovstva stálo proti mne dvadsaťjeden dní*“ Daniel týmto pôstom pomohol, aby sa veci pohli dopredu, pretože zanedlho sa Židia víťazoslávne vrátili do zasľúbenej zeme a dokonca si niesli aj svoje chrámové náčinie a bohatstvo (porov. Dan 9,1-10,14).

Ježiša pred jeho verejným účinkovaním Duch viedol na púšť, kde sa 40 dni postil. Vrátil sa odtiaľ v sile Ducha (porov. Lk 4,1-14). Keď sa **Šavol** obrátil, tak 3 dni nejedol ani nepil, potom ho pokrstili a stal sa z neho najväčší evanjelizátor v dejinách. (porov. Sk 9,1-19).

V **Antiochii** sa cirkevná obec - proroci a učители - modlili a postili, aby hľadali Božiu vôľu. Po týchto modlitbách a pôstoch im Duch povedal: „*Oddel'te mi Barnabáša a Šavla na dielo, na ktoré som ich povolal.*“ A čo urobili oni? Znova sa modlili a postili, aby ich Boh vybavil mocou. A vieme, že Pavol sa stal najväčším misionárom (porov. Sk 14,1-3)

Čo nám Ježiš hovorí o pôste?

A keď sa postíte, nebuďte zamračení ako pokrytci. Znetvorujú si tvár, aby ľudia videli, že sa postia. Veru, hovorím vám: Už dostali svoju odmenu. Keď sa ty postíš, pomaž si hlavu a

umy si tvár, aby nie ľudia zbadali, že sa postíš, ale tvoj Otec, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti. (Mt 6,16-18).

Ježiš nepovedal: *Keď náhodou sa budete niekedy postiť...* Ale: *keď sa postíte...* To znamená, že Ježiš pôst považuje za samozrejmu súčasť kresťanského života. Prví kresťania sa postili dvakrát týždenne. Pôst je normálny štandard pokorovania sa pred Pánom a vyjadrovania svojej závislosti na Ňom. Tento štandard by nemal chýbať v tvojom živote, mal by byť čímsi pravidelným. V našom živote majú mať stále miesto **dva rozmery pôstu**: *osobný* a *spoločný* (Popolcová streda, Veľký piatok a každý piatok).

Osobný pôst

Tu neide o to, čo dokážeš. Nemusíš sa postiť nejakým radikálnym spôsobom. Tu ide predovšetkým o tvoju **poslušnosť a podriadenie sa** Pánovi. Pán chce vidieť tvoje srdce, ktoré vyznáva, že On je väčší ako ty sám. Chce vidieť, že je pre mňa dôležitejší ako akékoľvek jedlo či nápoj alebo čokoľvek iné, obľúbená činnosť... Pôst je jedna z mála duchovných zbraní, ktorá zapája do duchovného boja aj telo.

Boh nechce, aby si sa upostil k smrti. Nechce, aby sa stal z teba zákonník (ak nemáš **slobodu kedykoľvek zmeniť svoj pôst** na iný dátum alebo zmeniť formu).

Boh pozýva každého k pôstu, k normálnemu pokániu, k pokoreniu sa pred Bohom, ale aj do duchovného boja. Niekedy **ť a môže Boh volať**, aby si sa postil mimo svojho pôstneho času a režimu, lebo ti chce dať požehnanie; lebo chce, aby si pripravil veci... Máš veľa problémov, veľa vecí, s ktorými nemôžeš pohnúť, veľa ľudí, ktorých sa ti nedarí priviesť k Bohu? Keď to neide, tak ti Boh hovorí: *pridaj k modlitbe pôst!* Mal by si zareagovať.

Nerob to ani preto, **aby si mal pokoj od Zlého**. Sv. František vydržal veľa dní nejesť a cítil sa celkom dobre. No potom ho napadlo toto: *František, ty si dobrý. To málokto dokáže.* A František rýchlo začal jesť. Povedal si totiž: *celý môj pôst by stratil zmysel, keby to teraz skončilo na tom, čo som dokázal a nie, že Pán ma k tomu viedol.*

Pôst **nie je zázračný prostriedok**. Pôstom si nikdy nenakloníš Boha, aby zmenil svoju spravodlivosť (porov. Dávid). Pôstom nezískaš veci, ktoré sú mimo Božieho plánu. Naopak pôstom môžeš získať a prijať požehnanie, ktoré je zadržované (porov. Daniel), pomazanie a autoritu pre službu, moc konať (porov. Jozafat, Ester, Pavol).

Ako prežívať pôst?

Izrael zazlieval Bohu, že si nevšíma ich pôst. Boh im na to odpovedal: *v deň svojho pôstu splňate si túžbu a prenasledujete svojich robotníkov. Hľa, pre škriepky a hádky sa postíte a hriešne bijete pästou! Nepostíte sa ako po dnešný deň, aby na výsosti vyslyšali váš hlas. Či takýto je pôst, ktorý sa mi ľúbi? Má sa človek umŕtvovať celý deň? Vykrúcať si dookola hlavu a vrecovinou i popolom si ustielat'?* Či toto nazveš pôstom a dňom milým Bohu? Či nie to je pôst, ktorý sa mi ľúbi, keď rozviažete zväzky zločinné a roztvoríte zvierajúce putá, prepustíte zlomených na slobodu a rozlámete každé jarmo? Či nie, keď lámeš chudobným svoj chlieb, potulných bedárov zavedieš do domu, ak vidíš nahého, zaodeješ ho a pred svojím telom sa neskryvaš? (Iz 58,3-7).

Pôst **bez modlitby a Božieho slova** je zbytočný. Boh nepotrebuje tvoje prázdne brucho. Jemu ide o to, aby si stál pred ním, a preto sa máš sýtiť Božím slovom - napríklad: dnes sa budem postiť – zjem len raňajky, a keď príde čas obeda a večere, namiesto jedla zoberiem Božie slovo a budem ho čítať a modliť sa: *Nie len z chleba žije človek* (Mt 4,4).

Keď sa postíš, môžeš spozorovať, že sa zrazu cítiš depresívne, si smutný, bez nálady, nervózny, nič ti nie je dobré, kričíš na ľudí a pod.. To je normálne. Prichádza duchovná opozícia, ktorá sa snaží zlikvidovať tvoj pôst (porov. Daniel).

Dávaj si pozor na falošnú zbožnosť. Mnoho ľudí chodí vypoštených, vychudnutých a myslia si o sebe, že sa páčia Bohu. Veľakrát sa stáva, že k pôstu nás núti zlý duch (porov. svätci, otcovia púšte). Výsledok takého pôstu je ten, že som vysilený a práve vtedy mi Boh pošle niekoho do cesty a ja nevládzem mu poslúžiť. Nebuď hlúpy, nechaj sa viesť Božím Duchom. Ak pri svojom pôste nie si schopný plniť svoje dennodenné povinnosti, nie si vedený Bohom, ale sebou alebo Zlým.

Aké ovocie prináša správny pôst?

Vtedy ako zora vypukne ti svetlo a uzdravenie ti náhle vyklíči: bude ťa predchádzať tvoja spravodlivosť a Pánova sláva uzavrie tvoje rady. Vtedy budeš volať a Pán odpovie, budeš kričať a riekne: „Hľa, tu som!“ Keď odstrániš sprostred seba jarmo, kývanie prstami a reči zločinné a ponúkneš hladnému svoj súcit, ubitú dušu nasýtiš: vyjde vo tme tvoje svetlo a tvoja temnosť bude ako poludnie. A Pán ti dá neprestajný odpočinok, jasnosťou naplní tvoju dušu a tvoje kosti upevní; budeš ako polievaná záhrada a ako prameň vôd, ktorého vody nesklamú. I postavia v tebe dávne sutiny: zdvihneš základy zašlých pokolení a volať ťa budú murárom trhlín, obnoviteľom ciest k bývaniu. (Iz 58,8-12).

- svetlo do života,
- zdravie a ovlaženie,
- spravodlivosť,

- slávu,
- obnovenie duchovného života,
- urýchľuje vyliatie požehnaní,
- prináša ľahšie chápanie duchovných vecí,
- je obrovskou zbraňou v duchovnom boji proti Zlému.

Výzva

Posti sa pravidelne aspoň raz v týždni za vecí, ktoré ti Pán kladie na srdce.

Spracoval: Imrich Degro

© Spoločenstvo sv. Michala Achanjela

Pramene:

JÁN PAVOL II. Katechizmus katolíckej cirkvi. Trnava: SSV 1998.

List toskánskych biskupov. Mágie, pověry a zlí duchové. Kostelní Vydří: Karmelitanské nakladatelství 1998.

MARTIN, R.: Hlad po Bohu. Familiaris 1995.

PRINCE, D.: Duchovní boj. Praha 1995.

STOTT, J.: Efezanom. Praha: Návrat 1992.

VÁCHA, V.: Duchovní válka. KMS 1995.

J. WHITE. Duchovní zápas. Praha: Návrat domú 1994.

WHITE, M. a S.: Získávání učedníků. Liberec: JB 1994.

SPOLOČENSTVO PRI DÓME SV. MARTINA: Duchovný boj. Materiály.

ANDERSON T. N.: Vysvobození z pout. Praha: Návrat domu 2001.